Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)

10. april 2019 *

»Subsidier – import af rør af duktilt støbejern med oprindelse i Indien – gennemførelsesforordning (EU) 2016/387 – pålæggelse af en endelig udligningstold – indisk ordning for indførelse af eksportafgift på jernmalm og ugunstig dobbeltbetaling for jernbanegodstransport vedrørende jernmalm til eksport – artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), i forordning (EF) nr. 597/2009 (erstattet af forordning (EU) 2016/1037) – finansielt bidrag – levering af varer – adfærd, der består i at »overdrage til eller pålægge« et privat organ at varetage en funktion, som udgør et finansielt bidrag – artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 597/2009 – subsidiers specificitet – artikel 6, litra d), i forordning nr. 597/2009 – beregning af fordelen – EU-erhvervsgrenens tab – beregning af prisunderbud og af tabsmargen – årsagsforbindelse – aktindsigt i de fortrolige oplysninger i antisubsidieringsundersøgelsen – ret til forsvar«

I sag T-300/16,

Jindal Saw Ltd, New Delhi (Indien),

Jindal Saw Italia SpA, Trieste (Italien),

ved advokaterne R. Antonini og E. Monard,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved J.-F. Brakeland og G. Luengo, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Saint-Gobain Pam, Pont-à-Mousson (Frankrig), ved advokaterne O. Prost, A. Coelho Dias og C. Bouvarel,

intervenient,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/387 af 17. marts 2016 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af rør af duktilt støbejern (også kendt som kuglegrafitstøbejern) med oprindelse i Indien (EUT 2016, L 73, s. 1), for så vidt som den vedrører sagsøgerne,

har

* Processprog: engelsk.

RETTEN (Første Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen (refererende dommer) og U. Öberg

justitssekretær: fuldmægtig S. Bukšek Tomac,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. juli 2018,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Sagsøgerne, Jindal Saw Ltd, som er et indisk selskab, og Jindal Saw Italia SpA, der er et italiensk selskab ejet af Jindal Saw, virker inden for produktion og salg af bl.a. rør af duktilt støbejern bestemt til det indiske marked og eksport. I den i det foreliggende tilfælde relevante periode deltog tre forretningsmæssigt forbundne selskaber i markedsføringen af Jindal Saws varer i Den Europæiske Union, hvilke ud over Jindal Saw Italia var Jindal Saw España SL og Jindal Saw Pipeline Solutions, UK (kaldet »Jindal Saw UK«) (herefter samlet »Jindal Saws salgsenheder«).

2 Den 10. november 2014 indgav Saint-Gobain Pam, Saint-Gobain Pam Deutschland GmbH og Saint-Gobain Pam España S.A. (herefter samlet »klageren«) i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 37/2014 af 15. januar 2014 (EUT 2014, L 18, s. 1) (erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21)), en klage til Europa-Kommissionen i medfør af artikel 5 i forordning nr. 1225/2009 med henblik på, at denne institution indledte en antidumpingundersøgelse vedrørende importen af rør af duktilt støbejern med oprindelse i Indien.

3 Ved meddelelse offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 20. december 2014 (EUT 2014, C 461, s. 35) indledte Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende den pågældende import (herefter »antidumpingproceduren«).

4 Samtidig indgav klageren den 26. januar 2015 i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 597/2009 af 11. juni 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 188, s. 93), som ændret ved forordning nr. 37/2014 (herefter »grundforordningen«) (erstattet af forordning (EU) 2016/1037 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 55)), en klage til Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 10 med henblik på, at denne institution ligeledes indledte en antisubsidieringsundersøgelse vedrørende den pågældende import, idet klageren gjorde gældende, at der forelå forskellige subsidier til fordel for de indiske producenter, bl.a. subsidier vedrørende erhvervelse af jernmalm.

5 Ved meddelelse offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 11. marts 2015 (EUT 2015, C 83, s. 4, herefter »indledningsmeddelelsen«) indledte Kommissionen en antisubsidieringsprocedure vedrørende den pågældende import (herefter »antisubsidieringsproceduren«).

6 Den 24. juni 2015 fremsatte Jindal Saw sine bemærkninger til Kommissionen om visse forhold i dumpinganalysen, om det tab, EU-erhvervsgrenen var påført, og om Unionens interesse. Disse bemærkninger vedrørte både antidumpingproceduren og antisubsidieringsproceduren.

7 Den 18. september 2015 vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2015/1559 af 18. september 2015 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af rør af duktilt støbejern (også kendt som kuglegrafitstøbejern) med oprindelse i Indien (EUT 2015, L 244, s. 25) (herefter »den midlertidige forordning«). Den pågældende vare var i denne forordning defineret som rør af duktilt støbejern (også kendt som kuglegrafitstøbejern) med oprindelse i Indien.

8 Den 23. oktober 2015 fremsatte Jindal Saw sine bemærkninger til de foreløbige oplysninger i antidumpingproceduren og anmodede samtidig om, at Kommissionen organiserede en høring.

9 Et møde blev arrangeret den 20. november 2015. Den 24. november 2015 tilsendte Jindal Saw Kommissionen en e-mail, hvori selskabet bekræftede visse forhold, der var blevet drøftet ved dette møde, bl.a. vedrørende definitionen af den pågældende vare og beregningen af prisunderbuddet, og den 27. november 2015 fremsatte selskabet sine bemærkninger efter dette møde til Kommissionen som led i antidumpingproceduren. Den 9. december 2015 fremsatte selskabet visse bemærkninger til Kommissionen som led i antidumpingproceduren og antisubsidieringsproceduren, bl.a. for det første om eksportafgiften på jernmalms karakter af støtte, for det andet om det tab, som EU-erhvervsgrenen var blevet påført, for det tredje om svarene på spørgeskemaerne afgivet af brugerne af den pågældende vare og for det fjerde om udelukkelsen af rør, som hverken havde indvendig eller udvendig coating, fra definitionen af den pågældende vare.

10 Den 22. december 2015 meddelte Kommissionen Jindal Saw de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænktes at indføre en endelig antidumpingtold på importen af den nævnte vare samt, de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænktes at indføre en endelig udligningstold på samme import (herefter »den endelige fremlæggelse af oplysninger«). Inden Jindal Saw fremsatte sine bemærkninger, anmodede selskabet ved e-mail af 12. januar 2016 om supplerende oplysninger om fire konkrete punkter. Ved e-mail af 13. januar 2016 anmodede selskabet som led i antisubsidieringsproceduren Kommissionen om at få oplyst beregningerne af transportomkostningerne ved »det afrundede gennemsnit«. Kommissionen besvarede denne anmodning ved e-mail af 19. januar 2016.

11 Den 20. januar 2016 fremsatte Jindal Saw sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger som led i antidumpingproceduren og antisubsidieringsproceduren.

12 Den 27. januar 2016 tilsendte Kommissionen Jindal Saw en supplerende endelig fremlæggelse af oplysninger vedrørende rettelser til beregningen af subsidierne som led i antisubsidieringsproceduren. Fristen for at fremsætte bemærkninger blev fastsat til den 29. januar 2016.

13 Den 28. januar 2016 deltog Jindal Saw i et møde arrangeret af Kommissionen. Dette møde vedrørte bl.a. konklusionerne om, at eksportafgiften på jernmalm og ordningen med dobbeltbetaling for jernbanegodstransport vedrørende jernmalm (Dual Freight Policy, herefter »DFP«) udgjorde subsidiering, samt beregningerne af alle de angivelige støtteforanstaltninger, det tab, som EU-erhvervsgrenen var påført, og dumpingen. Samme dag sendte Kommissionen Jindal Saw en skrivelse med oplysning om visse rettelser til beregningen af indikatorerne for EU-erhvervsgrenens tab som led i antidumpingproceduren og antisubsidieringsproceduren. Fristen for at fremsætte bemærkninger blev fastsat til den 1. februar 2016.

14 Den 1. februar 2016 sendte Jindal Saw to e-mails til Kommissionen, hvori selskabet fremsatte bemærkninger dels til rettelserne af visse indikatorer for EU-erhvervsgrenens tab, dels til mødet afholdt den 28. januar 2016. Disse e-mails indeholdt ligeledes forskellige anmodninger om oplysninger.

15 Ved afslutningen af antidumpingproceduren og antisubsidieringsproceduren vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2016/387 af 17. marts 2016 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af rør af duktilt støbejern (også kendt som kuglegrafitstøbejern) med oprindelse i Indien (EUT 2016, L 73, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«) og gennemførelsesforordning (EU) 2016/388 af 17. marts 2016 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af rør af duktilt støbejern (også kendt som kuglegrafitstøbejern) med oprindelse i Indien (EUT 2016, L 73, s. 53), som er genstand for et annullationssøgsmål i sagen Jindal Saw og Jindal Saw Italia mod Kommissionen (sag T-301/16).

16 I den anfægtede forordning defineres den pågældende vare endeligt som »rør af duktilt støbejern (også kendt som kuglegrafitstøbejern) (»duktile støbejernsrør«), undtagen duktile støbejernsrør uden indvendig eller udvendig coating […] med oprindelse i Indien og i øjeblikket henhørende under KN-kode ex 7303 00 10 og ex 7303 00 90« (herefter »den pågældende vare«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

17 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 13. juni 2016 har sagsøgerne anlagt den foreliggende sag. Der er indgivet svarskrift, replik og duplik den 27. september og den 21. november 2016 samt den 26. januar 2017.

18 Som følge af den ændrede sammensætning af Rettens afdelinger er sagen blevet henvist til en ny refererende dommer i Første Afdeling.

19 Sagsøgerne har fremsat begæringer om fortrolig behandling af visse oplysninger i stævningen, replikken og duplikken den 11. og 21. november 2016 og den 14. februar 2017. Kommissionen har indgivet en anmodning om fortrolig behandling af et bilag til svarskriftet den 24. oktober 2016.

20 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 18. oktober 2016 har Saint-Gobain Pam fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande. Ved kendelse afsagt den 19. januar 2017 har formanden for Rettens Første Afdeling givet tilladelse til denne intervention.

21 Den 6. marts 2017 har intervenienten indleveret et interventionsindlæg til Rettens Justitskontor. Kommissionen og sagsøgerne har afgivet deres bemærkninger til dette indlæg den 24. marts og den 19. april 2017.

22 Den 20. juli 2017 har Retten i henhold til procesreglementets artikel 91, litra b), og uden at det berører anvendelsen af dette reglements artikel 103, stk. 1, pålagt Kommissionen at fremlægge de nødvendige fortrolige oplysninger med henblik på at efterprøve rigtigheden af visse forklaringer fremlagt i svarskriftet for så vidt angår betydningen af den i 284. betragtning til den anfægtede forordning omtalte skrivefejl (herefter »skrivefejlen«).

23 Den 10. august 2017 har Kommissionen i digital form fremlagt de oplysninger, der er omfattet af den af Retten foranstaltede bevisoptagelse.

24 Ved afgørelse meddelt parterne den 14. september 2017 blev sagsøgernes advokater som led i en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse indbudt til på visse betingelser at konsultere de nævnte oplysninger i Rettens Justitskontors lokaler. Denne konsultation fandt sted den 26. og den 27. september 2017.

25 Den 18. oktober 2017 har sagsøgerne fremsat bemærkninger efter deres advokaters konsultation af de pågældende oplysninger (herefter »bemærkningerne af 18. oktober 2017«). Samme dag har de indgivet en begæring om fortrolig behandling i forhold til intervenienten af visse af de nævnte oplysninger.

26 Den 14. november 2017 har Kommissionen indgivet en begæring om fortrolig behandling i forhold til intervenienten af visse oplysninger i bemærkningerne af 18. oktober 2017.

27 Den 22. november 2017 har Kommissionen fremsat bemærkninger til bemærkningerne af 18. oktober 2017.

28 Den 15. december 2017 har intervenienten fremsat bemærkninger til bemærkningerne af 18. oktober 2017 og til Kommissionens bemærkninger.

29 Den 27. april 2018 har Retten som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet hovedparterne om at besvare flere spørgsmål og fremlægge visse dokumenter. Parterne har efterkommet denne anmodning inden for de fastsatte frister. Parterne har fået mulighed for at fremsætte bemærkninger til deres respektive svar, hvilket ligeledes er sket inden for de fastsatte frister.

30 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører dem.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

31 Kommissionen har, støttet at intervenienten, nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

32 Parterne har afgivet indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål i retsmødet den 4. juli 2018.

Retlige bemærkninger

Formaliteten vedrørende sagsøgernes bemærkninger af 18. oktober 2017

33 Sagsøgerne har indgivet bemærkningerne af 18. oktober 2017 i den nedenfor anførte sammenhæng.

34 Under den administrative procedures sidste fase meddelte Kommissionen de berørte parter, at der forelå en skrivefejl. Denne fejl vedrørende visse indikatorer for EU-erhvervsgrenens tab bestod i, at visse eksportsalg foretaget af EU-erhvervsgrenen blev anset for salg foretaget i EU. Følgelig rettede Kommissionen oplysningerne vedrørende EU-erhvervsgrenens salg i EU og reviderede data for de øvrige indikatorer, der som følgevirkning var blevet berørt af skrivefejlen.

35 I stævningen har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ikke foretog alle de revisioner, som rettelsen af skrivefejlen indebar.

36 I svarskriftet har Kommissionen detaljeret anført, at skrivefejlen var opstået ved afskrivningen af visse cifre, der var indeholdt i et digitalt regneark, som var oprettet med et regnearksprogram, og som var vedlagt en EU-producents svar på spørgeskemaet, i et konkret digitalt regneark, og at denne fejl ikke havde påvirket andre indikatorer end dem, der var blevet rettet, idet de øvrige indikatorer var blevet fastlagt i særskilte digitale regneark.

37 Ifølge Kommissionen er de eneste tabsindikatorer, som blev påvirket, og som blev rettet, de indikatorer, for hvilke der i de beregningsformler, som var integreret i dette konkrete regneark, var oprettet automatiske links til de oplysninger, som var genstand for skrivefejlen.

38 Kommissionen har foreslået at gøre de pågældende oplysninger, som er fortrolige som omhandlet i grundforordningens artikel 29, med forbehold for procesreglementets artikel 103, tilgængelige for Retten for at gøre det muligt for sagsøgerne at efterprøve, om de i præmis 36 og 37 ovenfor anførte forklaringer er begrundede.

39 Efter den af Retten foranstaltede bevisoptagelse har Kommissionen den 20. juli 2017 indleveret et USB-stik til Rettens Justitskontor med de oplysninger, som fremlæggelsen vedrørte. Ved afgørelse meddelt den 14. september 2017, sammenholdt med den nævnte bevisoptagelse, blev sagsøgernes advokater, på betingelse af at de underskrev et tilsagn om fortrolighed, indbudt til at konsultere dokumenterne på dette USB-stik i Rettens Justitskontors lokaler alene for at kunne efterprøve rigtigheden af visse forklaringer i svarskriftet hvad angår skrivefejlens betydning.

40 I bemærkningerne af 18. oktober 2017, som blev indgivet efter denne konsultation, har sagsøgerne ikke anfægtet rigtigheden af de nævnte forklaringer, men har anført, at de i disse dokumenter opdagede fem nye fejl, som understøttede visse af deres klagepunkter.

41 Principalt har Kommissionen gjort gældende, at bemærkningerne af 18. oktober 2017 må afvises, eftersom de vedrører spørgsmål, som hverken har forbindelse med genstanden for den af Retten foranstaltede bevisoptagelse eller foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse. Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at rettelsen af de fejl, som sagsøgerne har identificeret, ikke har ændret den analyse, som institutionen foretog inden for rammerne af den anfægtede forordning.

42 Intervenienten, hvorfra de fleste af de omhandlede fortrolige oplysninger stammer, har i det væsentlige gjort gældende, at grundforordningen ikke tillader videregivelse af fortrolige oplysninger, som en virksomhed har oversendt til EU-institutionerne som led i en antisubsidieringsprocedure, uden denne virksomheds tilladelse. Subsidiært har intervenienten anmodet om videre aktindsigt end den, som selskabet allerede har haft i de pågældende dokumenter.

43 Det skal indledningsvis fastslås, at de fem fejl, som sagsøgerne har omtalt i bemærkningerne af 18. oktober 2017, ikke har forbindelse med den skrivefejl, som lå til grund for den af Retten foranstaltede bevisoptagelse og foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, og således med genstanden for disse foranstaltninger.

44 Det skal derefter bemærkes, at grundforordningen fastsætter detaljerede regler for de berørte parters aktindsigt i oplysninger indhentet som led i en antisubsidieringsundersøgelse. Grundforordningen fastsætter et fuldstændigt system af processuelle garantier, der tilsigter dels at give de interesserede parter mulighed for effektivt at forsvare deres interesser, dels at bevare fortroligheden af de oplysninger, der er blevet anvendt under denne undersøgelse, når dette er nødvendigt, samt regler, der gør det muligt at foretage afvejning af disse to krav (jf. analogt dom af 30.6.2016, Jinan Meide Casting mod Rådet, T-424/13, EU:T:2016:378, præmis 96).

45 I denne forbindelse opstiller grundforordningens artikel 29, stk. 1, princippet om, at alle fortrolige oplysninger skal behandles som sådan af myndighederne, når denne karakter er berettiget. Denne artikels stk. 5 fastsætter et forbud for bl.a. Kommissionen mod at videregive oplysninger, som den har modtaget i medfør af den nævnte forordning, og som på anmodning af den part, der har givet oplysningerne, skal behandles som fortrolige, medmindre denne part har givet særlig tilladelse hertil, og medmindre der er fastsat en udtrykkelig undtagelse til bl.a. at videregive interne dokumenter, der er udarbejdet af EU-myndighederne.

46 Grundforordningen indeholder ligeledes et vist antal bestemmelser, som gør det muligt at foretage en afvejning af de krav, der er knyttet til de interesserede parters ret til et hensigtsmæssigt forsvar af deres interesser, i forhold til de krav, der er knyttet til nødvendigheden af at beskytte fortrolige oplysninger. For det første begrænses de interesserede parters aktindsigt i de tilgængelige oplysninger i henhold til

grundforordningens artikel 11, stk. 7, og artikel 30 af disse oplysningers fortrolige karakter. For det andet fastsætter grundforordningens artikel 29, stk. 2-4, et vist antal foranstaltninger til iagttagelse af fortroligheden af oplysningerne for at sikre de interesserede parters nævnte rettigheder.

47 I det foreliggende tilfælde indeholder de dokumenter, som sagsøgernes advokater fik tilladelse til at konsultere, udelukkende kommercielle oplysninger fra to af de tre selskaber, der i denne sag udgør EU-erhvervsgrenen. Der er tale om fortrolige oplysninger som omhandlet i grundforordningens artikel 29, hvilket parterne ikke har bestridt.

48 Det drejer sig således om dokumenter, hvis videregivelse sagsøgerne ikke kunne gøre krav på i medfør af grundforordningen. Alene deres advokater fik aktindsigt i disse dokumenter, hvilket alene skete for at gøre det muligt at efterprøve betydningen af Kommissionens skrivefejl som led i Rettens afgørelse angående denne aktindsigt i snæver forstand, med henblik på at sikre overholdelsen af sagsøgernes ret til forsvar, som det fremgår af den af Retten foranstaltede bevisoptagelse og af foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse.

49 For det første var den af Retten foranstaltede bevisoptagelse formuleret præcist. Kommissionen skulle alene fremlægge de oplysninger, som var strengt nødvendige for at efterprøve rigtigheden af visse forklaringer afgivet i svarskriftet hvad angår skrivefejlens oprindelse og betydning.

50 For det andet foreskrev den afgørelse, som blev meddelt parterne den 14. september 2017 som led i en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, at den pågældende aktindsigt alene skete for at sikre iagttagelsen af sagsøgernes ret til forsvar inden for rammerne af den foreliggende sag vedrørende forklaringerne og ikke for at sikre en oplysning til parterne, der gik ud over de i grundforordningen fastsatte garantier for de interesserede parter, som ville stride med de nævnte oplysningers fortrolighed. Det skal i øvrigt fremhæves, at sagsøgernes rettigheder som led i den administrative procedure er sikret ved grundforordningens artikel 11, stk. 7, og artikel 29 og 30.

51 Henset til ovenstående betragtninger kan det foreliggende tilfælde ikke sidestilles med en situation, hvori Retten i medfør af procesreglementets artikel 103, stk. 3, og efter den i denne artikels stk. 2 omhandlede afvejning beslutter generelt at videregive de fortrolige oplysninger eller dokumenter, som en hovedpart har fremlagt, til den anden hovedpart. I det foreliggende tilfælde har Retten nemlig alene givet sagsøgernes advokater specifik aktindsigt i de digitale regneark, som Kommissionen anvendte til at fastlægge de omtvistede indikatorer, med henblik på at give dem mulighed for at efterprøve rigtigheden af visse forklaringer afgivet i svarskriftet for så vidt angår betydningen af skrivefejlen, navnlig hvad angår de links, der var indsat i disse regneark. Følgelig kan sagsøgerne ikke påberåbe sig at have haft generel aktindsigt i nye oplysninger, der, såfremt de blev taget i betragtning, ville give dem mulighed for at fremsætte nye anbringender eller klagepunkter, som skulle anses for at kunne antages til realitetsbehandling i medfør af procesreglementets artikel 84.

52 Det skal i denne forbindelse ligeledes bemærkes, at sagsøgerne ikke selv har anmodet Retten om at give dem aktindsigt i de pågældende dokumenter, for at de kunne have generel rådighed over disse. I replikken har de tværtimod udtrykkeligt anmodet om at få denne aktindsigt alene for at kunne efterprøve rigtigheden af visse forklaringer afgivet i svarskriftet hvad angår skrivefejlens betydning.

53 Henset til ovenstående betragtninger skal bemærkningerne af 18. oktober 2017 afvises fra realitetsbehandling.

54 Det er derfor ufornødent at træffe afgørelse om intervenientens subsidiære påstand om videre aktindsigt i de pågældende oplysninger.

Om realiteten

55 Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne i det væsentlige fremsat syv anbringender om forskellige tilsidesættelser af grundforordningen, nemlig:

– det første om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), sammenholdt med denne artikels stk. 1, litra a), nr. iii), hvilke bestemmelser i det væsentlige er identiske med henholdsvis artikel 1.1, litra a), nr. 1), nr. iv), og artikel 1.1, litra a), nr. 1, nr. iii), i aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger, der fremgår af bilag 1 A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, udfærdiget i Marrakesh den 15. april 1994 (EUT 1994, L 336, s. 156, herefter »SCM-aftalen«)

– det andet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 10 og af retten til forsvar

– det tredje om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 4, nr. 2), litra a)

– det fjerde om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, artikel 6, litra d), og artikel 15, stk. 1

– det femte om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1, 2 og 5, og dermed af dens artikel 15, stk. 1

– det sjette om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1, 2 og 4-7, artikel 9, stk. 1, og artikel 10, stk. 6

– det syvende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 30, stk. 4 og 5, og af retten til forsvar.

56 Først undersøges det andet anbringende og dernæst det syvende anbringende.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 10 og af retten til forsvar

57 Som led i det andet anbringende, som består af to led, har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte grundforordningens artikel 10 og Jindal Saws ret til forsvar ved at inddrage DFP i undersøgelsen, selv om denne foranstaltning hverken var omtalt i den klage, der gav anledning til undersøgelsen, eller i meddelelsen om indledning af undersøgelsen.

58 Med det første led har sagsøgerne anført, at Kommissionen, eftersom det i grundforordningens artikel 10, stk. 2, litra c), bestemmes, at beviser for, at der ydes subsidier, skal fremgå af klagen, og da dette ikke var tilfældet i nærværende sag for så vidt angår DFP, skulle have indledt en ny særskilt undersøgelse på grundlag af en ny klage eller af egen drift. Sagsøgerne har tilføjet, at Kommissionen ikke kan forbeholde sig ret til at undersøge andre subsidier, der fastslås under undersøgelsen, end dem, der er nævnt i indledningsmeddelelsen.

59 Med det andet led har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ved at inddrage DFP tilsidesatte Jindal Saws ret til forsvar, eftersom selskabet først blev oplyst om genstanden for denne undersøgelse, da det fik kendskab til den endelige fremlæggelse af oplysninger, og selskabet havde følgelig ikke samme frister og betænkningstid til at fremsætte sine kommentarer om DFP som de frister og den betænkningstid, som det havde haft vedrørende andre forhold i undersøgelsen.

60 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette anbringende er velbegrundet.

61 Hvad angår det første led skal det bemærkes, at indledningen af en antisubsidieringsundersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 10, stk. 1, i princippet kræver, at der indgives en klage på vegne af en erhvervsgren i EU. I medfør af denne forordnings artikel 10, stk. 2, skal klagen indeholde tilstrækkelige beviser for, at der ydes udligningsberettigede subsidier. Den nævnte forordnings artikel 10, stk. 2, litra c), vedrører fremlæggelsen af »beviser for […] pågældende [subsidiers art]«.

62 Sagsøgerne har i det væsentlige foreholdt Kommissionen, at den inkluderede DFP i undersøgelsen, selv om dette ikke var nævnt i klagen, hvilket er i strid med grundforordningens artikel 10, stk. 1 og 2.

63 Dette klagepunkt savner imidlertid begrundelse i de faktiske omstændigheder, eftersom DFP var nævnt i klagen. Klageren har nemlig heri med henblik på at godtgøre, at de offentlige indiske myndigheders formål var at hæmme eksport af jernmalm, omtalt dokumenter fra disse myndigheder, hvori både eksportafgiften på jernmalm og DFP nævnes. Klageren har endvidere citeret en vending fra rapporten om den 12. femårsplan fra arbejdsgruppen vedrørende stålindustrien, der blev offentliggjort udsendt i 2011, hvorefter »[e]ksporten af jernmalm med oprindelse i dette land nu hæmmes ved […] pålæggelse af en eksportværdiafgift på 20% på jernmalm og […] læsning af jernbanefragt, der er væsentligt højere på jernmalm til eksport«.

64 Som Kommissionen har anført, har sagsøgerne endvidere forvekslet subsidieringsordningen vedrørende levering af jernmalm med et specifikt instrument knyttet til denne ordning. Både klagen og meddelelsen om indledning af undersøgelsen henviser til den omstændighed, at de offentlige indiske myndigheder pålagde det private organ at udføre en handling eller pålagde det at udføre en handling, levering af righoldigt jernmalm mod et udtrykkeligt fastsat utilstrækkeligt vederlag. Hverken klagen eller indledningsmeddelelsen var følgelig begrænset til eksportafgiften. Det andet anbringendes første led skal derfor forkastes som ugrundet.

65 Henset til ovenstående betragtninger savner det andet led ligeledes begrundelse i de faktiske omstændigheder. Eftersom klagen vedrørte DFP, havde Jindal Saw således kendskab til, at dette var omfattet som et element i den pågældende subsidieringsordning inden den endelige fremlæggelse af oplysninger i december 2015.

66 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at alle de argumenter, som Jindal Saw fremførte for Kommissionen under den administrative procedure, vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt eksportbegrænsninger, uanset deres nærmere karakter, generelt kan udgøre et finansielt bidrag eller ej.

67 I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger sondrede Jindal Saw endvidere heller ikke mellem eksportafgiften og DFP, men fremførte atter argumenter vedrørende eksportbegrænsninger generelt. Jindal Saws bemærkninger vedrørende eksportbegrænsninger dækkede dermed begge foranstaltninger, som samlet udgør den pågældende subsidieringsordning.

68 Det andet anbringendes andet led må derfor forkastes som ugrundet, og dermed forkastes det andet anbringende i sin helhed.

Det syvende anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 30, stk. 4 og 5, og af retten til forsvar

69 Det syvende andet anbringende består i det væsentlige af to led.

70 Med det første led har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 30, stk. 4, og Jindal Saws ret til at blive hørt, idet den ikke tilsendte selskabet visse oplysninger, som dette havde anmodet om i to e-mails af 1. februar 2016.

71 Med støtte i retspraksis har sagsøgerne anført, at når EU-institutionerne råder over et vidt skøn, er overholdelsen af de garantier, som Unionens retsorden giver, endnu vigtigere, og at retten til på hensigtsmæssig vis at blive hørt er omfattet af disse. Det kan ikke fuldstændigt udelukkes, at den administrative procedure, såfremt Jindal Saw havde haft mulighed for at fremsætte bemærkninger til de oplysninger, som selskabet havde anmodet om vedrørende de tabsindikatorer, der var påvirket af skrivefejlen og af EU-erhvervsgrenens omkostninger, herunder salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger for salgsenhederne i koncernen Saint-Gobain Pam, kunne have ført til et andet og gunstigere resultat for selskabet, idet Kommissionen allerede ville have ændret synspunkt efter de bemærkninger, som de interesserede parter havde tilsendt den.

72 Med det andet led har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 30, stk. 5, og Jindal Saws ret til at blive hørt, idet den ikke gav selskabet tilstrækkelig tid til at fremsætte sine bemærkninger efter meddelelsen af de ændrede tabsindikatorer. Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at det ikke fuldstændigt kunne udelukkes, at Jindal Saw, såfremt selskabet efter meddelelsen af de ændrede tabsindikatorer havde haft en frist, der var i overensstemmelse med det i den nævnte bestemmelse fastsatte, kunne have fremsat mere begrundede bemærkninger, der kunne få Kommissionen til at ændre sit synspunkt.

73 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette anbringende skulle være velbegrundet.

74 Det skal indledningsvis for det første bemærkes, at Kommissionen er forpligtet til at overholde bestemte processuelle principper og garantier, når de af en antisubsidieringsundersøgelse omfattede parter, bl.a. de berørte eksporterende producenter, med henblik på at forsvare deres interesser ønsker aktindsigt i oplysninger vedrørende de faktiske omstændigheder og de betragtninger, der kan danne grundlag for antisubsidieringsforanstaltninger.

75 Det skal i denne forbindelse fastslås, at grundforordningens artikel 30 for det første fastsætter visse regler for de berørte parters udøvelse af retten til at blive hørt, som er en grundlæggende rettighed, der er anerkendt i Unionens retsorden. Denne artikels stk. 2 foreskriver retten til at blevet oplyst om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af en endelig udligningstold. Den nævnte artikels stk. 4, andet afsnit, bestemmer endvidere, at Kommissionen, såfremt den påtænker at træffe en afgørelse på grundlag af oplysninger om andre kendsgerninger og betragtninger, skal fremlægge disse snarest muligt, og artiklens stk. 5 bestemmer, at de berørte parter i princippet skal have en frist på mindst ti dage til at fremsætte deres bemærkninger, men at denne frist kan være kortere, når der er tale om en supplerende endelig fremlæggelse af oplysninger.

76 For det andet følger det af fast retspraksis, at de krav, der følger af iagttagelsen af retten til forsvar, skal overholdes ikke blot inden for rammerne af procedurer, der kan føre til sanktioner, men også i forbindelse med undersøgelser, der går forud for vedtagelsen af antisubsidieringsforordninger, som kan påvirke de berørte virksomheder umiddelbart og individuelt og påføre dem skade. Navnlig gælder det i forbindelse med videregivelse af oplysninger til de interesserede virksomheder under undersøgelsesproceduren, at overholdelsen af deres ret til forsvar indebærer, at disse virksomheder skal have haft mulighed for under denne procedure effektivt at give deres mening til kende vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin beskyldning om, at der foreligger subsidiering og en deraf følgende skade (jf. analogt dom af 16.2.2012, Rådets og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

77 Selv om retten til forsvar ganske vist er af afgørende betydning i procedurer vedrørende antisubsidieringsundersøgelser (jf. analogt dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis), kan tilstedeværelsen af en uregelmæssighed i forbindelse med overholdelsen af

denne ret kun medføre, at en forordning om indførelse af en udligningstold annulleres, for så vidt som det er muligt, at den administrative procedure som følge af denne uregelmæssighed ville have kunnet føre til et andet resultat, og dermed konkret har påvirket de berørte parters ret til forsvar (jf. i denne retning og analogt dom af 1.10.2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, C-141/08 P, EU:C:2009:598, præmis 107).

78 Det skal imidlertid bemærkes, at denne part ikke kan pålægges at godtgøre, at Kommissionens afgørelse ville have været anderledes, men blot, at en sådan mulighed ikke helt kan udelukkes, da denne part kunne have forberedt et bedre forsvar, hvis der ikke havde foreligget den formelle fejl (jf. i denne retning og analogt dom af 16.2.2012, Rådet og Kommission mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

79 Det påhviler derimod den berørte part konkret at påvise, hvorledes denne bedre ville have været i stand til at sikre sit forsvar, såfremt denne formelle uregelmæssighed ikke havde foreligget, uden blot at kunne gøre gældende, at den ikke er i stand til at fremsætte bemærkninger til hypotetiske situationer (jf. analogt dom af 1.6.2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet, T-442/12, EU:T:2017:372, præmis 145 og den deri nævnte retspraksis).

80 For det andet skal det bemærkes, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde i den endelige fremlæggelse af oplysninger meddelte de interesserede parter alle de kendsgerninger og betragtninger, som den fandt vigtige, og på grundlag af hvilke den påtænkte at indføre en endelig udligningstold, herunder tallene vedrørende tabsindikatorerne og analysen af de tendenser, som disse indikatorer viste. For det første bemærkede Kommissionen konkret, at EU-erhvervsgrenen var reduceret med mere end 6%, og at denne erhvervsgren havde mistet ca. 2,5% af markedsandelene på et faldende marked. For det andet anførte Kommissionen hvad angår denne erhvervsgren, at en rentabilitet, der blev betragtet som lav, sammenholdt med et fald i salg og markedsandele i EU, havde stillet denne erhvervsgren i en vanskelig økonomisk og finansiel situation, og Kommissionen havde på grundlag af en samlet analyse af alle de tabsindikatorer, som den fandt relevante, og den omstændighed, at denne økonomiske og finansielle situation blev anset for vanskelig, konkluderet, at EU-erhvervsgrenen havde lidt væsentlig skade som omhandlet i grundforordningens artikel 8.

81 Det første klagepunkt vedrører dels en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 30, stk. 4, andet afsnit, sammenholdt med denne artikels stk. 2, dels af retten til forsvar som følge af den manglende meddelelse af de oplysninger, som Jindal Saw anmodede om i de to e-mails af 1. februar 2016, hvad angår for det første meddelelsen af de ændrede tabsindikatorer efter opdagelsen af skrivefejlen og for det andet forskellige omkostninger for EU-erhvervsgrenen.

82 Hvad for det første angår den manglende meddelelse af de oplysninger, som Jindal Saw havde anmodet om, vedrørende de rettelser, der var foretaget af EU-tabsindikatorerne, skal det indledningsvis bemærkes, Kommissionen i sin skriftlige meddelelse af 28. januar 2016, hvorved Jindal Saw fik meddelt visse rettelser, som var foretaget af indikatorerne for EU-erhvervsgrenens tab, udtrykkeligt nævnte, hvilke tabsindikatorer der havde været genstand for rettelser efter opdagelsen af skrivefejlen, nemlig indikatorerne hvad angår for det første det samlede forbrug i EU, for det andet de eksporterende producenters markedsandel, for det tredje EU-erhvervsgrenens markedsandel og for det fjerde denne erhvervsgrens salgspriser. Endvidere gengav et bilag til denne skriftlige meddelelse de berørte tal, der var fremlagt som intervaller som i den endelige fremlæggelse af oplysninger. Endelig anførte Kommissionen i denne skriftlige meddelelse udtrykkeligt, at disse ændringer hverken førte til en ændring af konklusionerne vedrørende tendenserne eller til en ændring af de endelige konklusioner, som tidligere var meddelt de interesserede parter.

83 Det følger af disse konstateringer, at de ændringer, som Kommissionen foretog efter opdagelsen af skrivefejlen, ikke i sig selv udgjorde de vigtigste kendsgerninger og betragtninger som omhandlet i grundforordningens artikel 30, stk. 2, eftersom disse ændringer ikke indebar ændringer af de

tendenser, som vurderingen af tabet var støttet på. Kommissionen var i henhold til grundforordningen, og navnlig denne forordnings artikel 30, stk. 4, andet afsnit, følgelig ikke forpligtet til at oplyse Jindal Saw om de nævnte ændringer og så meget desto mindre forpligtet til at efterkomme sidstnævntes anmodning om supplerende oplysninger herom. Kommissionen har følgelig ikke tilsidesat grundforordningens artikel 30, stk. 2 og 4.

84 Hvad herefter angår den angivelige tilsidesættelse af retten til at blive hørt skal det fastslås, at Kommissionen for sin del med sin skriftlige meddelelse af 28. januar 2016 havde fremsendt alle de oplysninger, der var nødvendige for at give Jindal Saw mulighed for at gøre sit synspunkt gældende i forhold til de ændringer, som var foretaget efter rettelsen af skrivefejlen, hvilket Jindal Saw i øvrigt gjorde med sin første e-mail af 1. februar 2016. Det skal i denne forbindelse endvidere bemærkes, at sagsøgerne som led i sagen for Retten ikke har fremsat nye bemærkninger i forhold til dem, de allerede havde fremsat for Kommissionen den 1. februar 2016. Det skal følgelig fastslås, at Kommissionen vedtog den anfægtede forordning, efter at Jindal Saw havde kunnet gøre alle hensigtsmæssige betragtninger gældende, og at sagsøgerne ikke som led i denne sag har godtgjort, at Jindal Saw kunne have forberedt et bedre forsvar inden for rammerne af den administrative procedure.

85 Hvad for det andet angår den manglende meddelelse af oplysninger vedrørende visse omkostninger for EU-erhvervsgrenen skal det bemærkes, at Kommissionen ganske vist ville have udvist god forvaltningsskik, hvis den havde besvaret denne anmodning, uanset om det blot havde været for at meddele, at der var tale om fortrolige oplysninger, som den ikke kunne give Jindal Saw aktindsigt i. Fraværet af en konkret besvarelse på denne anmodning om oplysninger betyder imidlertid ikke, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 30, stk. 4, andet afsnit, sammenholdt med denne artikels stk. 2, eftersom de supplerende oplysninger, som Jindal Saw anmodede om, ikke udgjorde nye vigtige kendsgerninger og betragtninger.

86 Det fremgik nemlig allerede af den midlertidige antidumpingforordning, der blev vedtaget den 18. september 2015 som led i den samtidige antidumpingprocedure, som vedrørte samme vare som den pågældende vare og de samme eksporterende producenter, og som vedrørte en identisk vurdering af EU-erhvervsgrenens tab, at Kommissionen med henblik på at beregne denne erhvervsgrens rentabilitet ikke alene havde taget hensyn salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger for denne erhvervsgrens produktionsenheder, men ligeledes til omkostningerne for denne erhvervsgrens salgsenheder. Det fremgår i denne forbindelse af 92. betragtning til den midlertidige antidumpingforordning, at »Kommissionen [havde fastsat] de samarbejdsvillige EU-producenternes rentabilitet som nettooverskuddet før skat ved salg af samme vare til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i Unionen udtrykt i procent af omsætningen af et sådant salg«, og at »[s]tørstedelen af salget af den [samme] vare i Unionen [havde fundet] sted gennem de samarbejdsvillige EU-producenters [salgsenheder], og deres omkostninger og rentabilitet blev taget i betragtning«.

87 Den omstændighed, at Jindal Saw ikke fremførte eller korrekt klagede over omfanget af disse forklaringer, som var fremsat i den midlertidige antidumpingforordning og gentaget i den endelige fremlæggelse af oplysninger i antisubsidieringsproceduren, hvorefter EU-erhvervsgrenens salgsenheders omkostninger blev taget i betragtning ved beregningen af denne erhvervsgrens rentabilitet, betyder ikke, at de afklaringer, som Kommissionen gav i denne henseende under mødet den 28. januar 2016, udgjorde nye vigtige kendsgerninger og betragtninger. Kommissionen har følgelig ikke tilsidesat grundforordningens artikel 30, stk. 2 og 4, i denne henseende.

88 Det følger ligeledes af den omstændighed, at Jindal Saw siden den 19. september 2015, hvor den midlertidige antidumpingforordning blev offentliggjort i *EU-Tidende*, havde haft rådighed over de pågældende oplysninger om hensyntagen til EU-erhvervsgrenens salgsenheders omkostninger som led i beregningen af denne erhvervsgrens rentabilitet, at dette selskab havde haft de oplysninger, der var nødvendige for at gøre sine betragtninger gældende i forhold til denne beregning.

89 Det første klagepunkt må derfor forkastes som ugrundet.

90 Hvad angår det andet klagepunkt om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 30, stk. 5, for så vidt som Jindal Saw ikke havde haft en frist på ti dage, eller i det mindste en tilstrækkelig frist, til at fremsætte sine kommentarer til de ændringer, der var foretaget af visse tabsindikatorer, skal det bemærkes, at det ikke fremgår af denne bestemmelse, at Kommissionen er forpligtet til at indrømme de interesserede parter en frist til at fremsætte kommentarer til alle ændringer, som den måtte foretage efter deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger. En sådan forpligtelse ville kun have foreligget, hvis Kommissionens skriftlige meddelelse af 28. januar 2016 havde indeholdt de vigtigste kendsgerninger og betragtninger som omhandlet i grundforordningens artikel 30, stk. 2, hvilket ikke var tilfældet.

91 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at sagsøgerne som led i sagen for Retten ikke har fremsat andre argumenter i forbindelse med rettelsen af skrivefejlen end dem, Jindal Saw allerede havde fremsat i sin første e-mail af den 1. februar 2016.

92 Der er følgelig ikke grundlag for at antage, at antisubsidieringsproceduren kunne have ført til et andet resultat, hvis Jindal Saw havde haft en længere frist til at fremsætte kommentarer i denne henseende.

93 Det kan endvidere fremhæves, at sagsøgerne selv efter konsultationen af de dokumenter, som indeholdt oplysninger, der potentielt var påvirkede af skrivefejlen, som led i den af Retten foranstaltede foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse ikke har fremsat nye argumenter vedrørende denne fejl, idet de medgav, at rettelsen af den nævnte fejl ikke nødvendiggjorde yderligere rettelser end dem, som Kommissionen havde vedtaget og meddelt Jindal Saw den 28. januar 2016.

94 Det andet klagepunkt må derfor forkastes som ugrundet, og følgelig skal det syvende anbringende forkastes i sin helhed.

Det første anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv)

95 Med det første anbringende har sagsøgerne i det væsentlige anfægtet, at de pågældende eksportbegrænsninger, dvs. eksportafgiften på jernmalm og DFP, udgør et »finansielt bidrag« som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), som i det væsentlige er identisk med SCM-aftalens artikel 1.1, litra a), nr. 1). Dette anbringende består af to led.

– Det første appelanbringendes første led om anvendelse af et urigtigt retligt kriterium for at konstatere, at der forelå en handling bestående i at »overdrage til eller pålægge«, samt åbenbart urigtige vurderinger

96 Inden for rammerne af det første led har sagsøgerne fremført tre klagepunkter for i det væsentlige at gøre gældende, at Kommissionen anvendte et urigtigt retligt kriterium for at konkludere, at der foreligger en handling fra de offentlige indiske myndigheder, der bestod i som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), at »overdrage til eller pålægge« de indiske jernmalmproducenter at levere dette malm til den nationale erhvervsgren for den pågældende vare, og endvidere anlagde Kommissionen visse urigtige vurderinger.

97 Det skal indledningsvis bemærkes, at det følger af grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), at der foreligger et »finansielt bidrag«, hvis de offentlige myndigheder »overdrager til eller pålægger et privat organ at varetage en eller flere af den type funktioner, der er omhandlet, i nr. i), ii) og iii), og som normalt ville påhvile staten«, idet »den pågældende praksis ikke reelt afviger fra den praksis, der normalt følges af staten«.

98 Det fremgår den anfægtede forordning, at alene begrebet »overdrage til eller pålægge«, som ikke defineres i grundforordningen, er omfattet af nærværende sag.

99 Det skal dog bemærkes, dels at grundforordningen i overensstemmelse med femte betragtning hertil tilsigter, at reglerne i SCM-aftalen »gennemføres« i EU-retten »i videst muligt omfang«, dels at grundforordningens artikel 3 med overskriften »Definition af subsidier« og denne aftales artikel 1 i meget vidt omfang har identisk ordlyd og er fuldstændig identiske hvad angår deres materielle indhold.

100 Selv om Unionens retsinstanser endnu ikke har haft lejlighed til at fortolke grundforordningens artikel 3, stk. 1), litra a), nr. iv), har WTO's tvistbilæggelsesorgan flere gange skullet anvende den tilsvarende bestemmelse i SCM-aftalen.

101 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at bestemmelserne i grundforordningen i videst muligt omfang skal fortolkes i lyset af SCM-aftalens tilsvarende bestemmelser (jf. analogt dom af 11.7.2017, Viraj Profiles mod Rådet, T-67/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:481, præmis 88).

102 Grundforordningens artikel 3, som tilsigter at gennemføre indholdet af SCM-aftalens artikel 1, skal således i videst muligt omfang fortolkes i lyset af den sidstnævnte bestemmelse.

103 Selv om WTO's tvistbilæggelsesorgans fortolkning af SCM-aftalen ikke kan være bindende for Retten i forbindelse med dennes prøvelse af den anfægtede forordnings gyldighed, er der intet til hinder for, at Retten henviser dertil, når det drejer sig om fortolkning af bestemmelser i grundforordningen, der svarer til SCM-aftalens bestemmelser (jf. analogt dom af 11.7.2017, Viraj Profiles mod Rådet, T-67/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:481, præmis 89 og den deri nævnte retspraksis).

104 Med det første klagepunkt har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at de offentlige indiske myndigheder ved at pålægge eksportbegrænsninger kun har foretaget indgreb som led i udøvelsen af deres almindelige lovgivningsbeføjelser og ikke har udøvet disse beføjelser på en måde, der kan lede de indiske jernmalmproducenter til at levere dette malm til den nationale erhvervsgren for den pågældende vare til en utilstrækkelig pris. Den konkrete virkning af eksportbegrænsningerne på bl.a. de indiske jernmalmproducenters udøvelse af deres beslutningsfrihed ved fastlæggelsen af deres handelsstrategi er ukendt og usikker.

105 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette klagepunkt er velbegrundet.

106 Det skal bemærkes, at formålet med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), er at definere begrebet »finansielt bidrag«, således at det ikke omfatter foranstaltninger fra de offentlige myndigheder, som ikke hører under en af de kategorier, der er opregnet i denne bestemmelse. I dette lys opregner grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i)-iii), de konkrete situationer, som skal anses for at indebære de offentlige myndigheders finansielle bidrag, nemlig den direkte eller indirekte overførsel af midler, manglende opkrævning af statsindtægter eller levering af varer eller tjenesteydelser. Grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), andet led, bestemmer, at den omstændighed, at de offentlige myndigheder overdrager til eller pålægger et privat organ at varetage en eller flere af de således opregnede typer funktioner, svarer til, at disse offentlige myndigheder yder et finansielt bidrag som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a).

107 Som Kommissionen har anført, fremgår det heraf, at grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), andet led, i det væsentlige er en bestemmelse om modvirkning af omgåelse, som tilsigter at sikre, at de offentlige myndigheder i tredjelande ikke kan unddrage sig fra reglerne om subsidier ved at vedtage foranstaltninger, som synes ikke at henhøre under anvendelsesområdet for denne forordnings artikel 3, nr. 1), litra a), nr. i)-iii), i snæver forstand, men som faktisk har tilsvarende virkninger.

108 For at sikre, at grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), andet led, har en fuldstændig effektiv virkning, skal der ved »overdrage til eller pålægge« som omhandlet i denne bestemmelse følgelig forstås enhver handling fra de offentlige myndigheder, som direkte eller indirekte fører til at tildele et privat organ ansvaret for at varetage en af de i denne forordnings artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i)-iii), nævnte typer funktioner.

109 I det foreliggende tilfælde har de offentlige indiske myndigheder fastlagt eksportbegrænsningerne på jernmalm i form af en eksportafgift og DFP. Det skal fastslås, at det er muligt af foretage en meget præcis fastlæggelse af det niveau, som en fordyret eksport af en vare skal fastsættes til, for at det ikke længere er økonomisk interessant for nationale producenter at eksportere denne vare. Disse myndigheder kunne gennem de nævnte begrænsninger således i praksis opnå et resultat, som svarede til det, de ville have opnået, såfremt de direkte havde givet de indiske mineselskaber ansvaret for at levere jernmalm på det nationale marked.

110 For at godtgøre, at der forelå et finansielt bidrag, foretog Kommissionen en analyse støttet på en femtrinstest, der var fastsat i særenheden for WTO's tvistbilæggelsesorgans rapport af 23. august 2001 i tvisten »De Forenede Stater – Foranstaltninger om behandling af eksportbegrænsninger som subsidier« (WT/DS 194/R), som fortolkede SCM-aftalens artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), nr. iv), i forbindelse med eksportbegrænsninger.

111 På grundlag af denne analyse vurderede Kommissionen i 177. betragtning til den anfægtede forordning, at de offentlige indiske myndigheder havde pålagt mineselskaberne at udføre disse myndigheders politik med henblik på at skabe et opdelt hjemmemarked og levere jernmalm til den hjemlige jern- og stålindustri mod utilstrækkeligt vederlag, i 180. betragtning til denne forordning, at jernmalmvirksomheder skulle anses for private organer, i 219. betragtning til denne forordning, at disse virksomheder havde leveret jernmalm på hjemmemarkedet mod utilstrækkeligt vederlag, i 221. betragtning til samme forordning, at levering af råmaterialer, der findes på et nationalt område, til nationale virksomheder, er en funktion, der normalt påhviler et lands offentlige myndigheder, og endelig i 225. betragtning til den pågældende forordning, at indirekte indgreb på markedet gennem fastsættelsen af eksportbegrænsninger er en praksis, der »normalt følges af [de offentlige myndigheder]«.

112 Med den pågældende analyse, som Kommissionen foretog i 135.-229. betragtning til den anfægtede forordning, fastslog denne institution, at de offentlige indiske myndigheder med de pågældende eksportbegrænsninger havde tilsigtet at tilvejebringe det af grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iii), omhandlede for de indiske minevirksomheder, nemlig i det foreliggende tilfælde leveringen af jernmalm på det indiske marked. I stedet for at købe jernmalm og selv sælge det på dette marked oprettede disse offentlige myndigheder med eksportbegrænsninger, som gjorde eksporten af jernmalm kommercielt uinteressant, nemlig en ordning med henblik på at få de indiske producenter af jernmalm til at levere den på det nævnte marked.

113 Den omstændighed, at de offentlige indiske myndigheder skabte og indførte en sådan ordning i 2007 og 2008, er klarlagt ved forskellige elementer, som Kommissionen har omtalt i den anfægtede forordning. Det er således i 145. betragtning til denne forordning anført, at en gruppe eksperter, som var samlet af det indiske stålministerium, i 2005 i sin rapport (»Dang-rapporten«) havde konkluderet, at Indien var tjent med at bevare, pleje og udnytte den fordel, der bestod i adgang til sikre forsyninger af jernmalm på hjemmemarkedet.

114 Det fremgår endvidere af oplysningerne i 153., 157. og 158. betragtning til den anfægtede forordning, at de offentlige indiske myndigheder fulgte udviklingen i eksporten af indisk jernmalm og førte tilsyn med, om de pågældende eksportbegrænsninger havde den tilsigtede virkning, nemlig levering af jernmalm på det indiske marked, idet myndighederne med jævne mellemrum justerede niveauet for disse begrænsninger, navnlig satsen på eksportafgiften for jernmalm, for at sikre sig, at den tilsigtede virkning blev opnået.

115 Det fremgår ligeledes af 158. betragtning til den anfægtede forordning, at rapporten om den 12. femårsplan fra arbejdsgruppen vedrørende stålindustrien, der blev offentliggjort i november 2011, viste de offentlige indiske myndigheders udtrykkelige hensigt til at anvende højere afgiftsniveauer for at modvirke eksport af jernmalm, om nødvendigt at hæve eksportafgiftssatserne yderligere og endvidere at overveje den eventuelle mulighed for om nødvendigt at indføre supplerende foranstaltninger.

116 På grundlag af disse betragtninger og henset til, at der forelå betydelige indledende investeringer og høje faste omkostninger, som de indiske producenter af jernmalm skulle afholde, konkluderede Kommissionen i 169. betragtning til den anfægtede forordning, at »[de offentlige indiske myndigheder opmuntrede] jernmalmsproducenterne til at opretholde produktionen med henblik på at forsyne hjemmemarkedet, selv om en rationel leverandør ville [have tilpasset] sit output i en situation, hvor man afholdes fra at eksportere«, og i 171. betragtning til denne forordning, at disse myndigheder følgelig havde pålagt de indiske jernmalmproducenter at forsyne de hjemlige brugere af jernmalm, dvs. stålproducenter, med varer.

117 Sagsøgerne har således med urette gjort gældende, at de offentlige indiske myndigheder kun greb ind på markedet som led i deres lovgivningsbeføjelser, og at virkningen af dette indgreb var ukendt og usikker. Som det fremgår af præmis 112-116 ovenfor, blev de pågældende eksportbegrænsninger tværtimod udformet og indført med det udtrykkelige formål at sikre leveringen af jernmalm på det indiske marked, og de var herefter genstand for opfølgning og tilpasning for at opfylde dette formål. De nævnte offentlige myndigheder har endvidere selv anerkendt succesen med deres målrettede eksportbegrænsningspolitik, som det præciseres i 173. betragtning til den anfægtede forordning. Da det stående udvalg for det indiske kul- og stålministerium som led i sin 38. rapport af 29. august 2013 ønskede at afklare, »i hvilket omfang […] [den dagældende] sats på eksportafgiften for jernmalm [havde] formået at hæmme eksport af jernmalm, og om den skulle revideres yderligere«, anførte dette ministerium således bl.a., at det »jævnligt [havde] behandlet spørgsmålet med [det indiske] finansministerium med henblik på at opkræve en passende eksportafgift på jernmalm for effektivt at hæmme eksporten heraf og forbedre den nationale stålindustris rådighed over jernmalm til rimelige priser«, og at »pålæggelsen af en højere eksportafgift på jernmalm [var] i overensstemmelse med [den indiske] regerings politik«.

118 Sagsøgernes argument om, at den omstændighed, at priserne på jernmalm på det indiske marked i visse måneder af undersøgelsesperioden var højere end priserne på verdensmarkedet, og den omstændighed, at Jindal Saw efter undersøgelsesperioden importerede det jernmalm, som selskabet anvendte, skulle vise, at de pågældende eksportbegrænsninger eventuelt kan have virkninger alt efter omstændighederne på markedet og de på markedet tilstedeværende aktørers beslutningsfrihed, kan heller ikke tiltrædes. De offentlige indiske myndigheders finansielle bidrag består nemlig i selve leveringen af jernmalm. Den omstændighed, at jernmalm i visse måneder i undersøgelsesperioden blev solgt på det indiske marked til en pris, der var højere end priserne på verdensmarkedet, er et spørgsmål, der ikke vedrører eksistensen af dette finansielle bidrag, men eventuelt eksistensen af en fordel. Som sagsøgerne selv har anført, skal der sondres mellem eksistensen af et finansielt bidrag og eksistensen af en fordel. Endvidere har den omstændighed, at en økonomisk aktør, der er berettiget til et finansielt bidrag, vælger ikke at modtage dette, ikke i sig selv indvirkning på eksistensen af dette bidrag.

119 Endelig foreligger der ingen indikationer for, at de pågældende eksportbegrænsninger blev indført for at skaffe offentlige indtægter, hvilket understøtter analysen af, at de offentlige indiske myndigheder med de pågældende skatte- og afgiftsmæssige foranstaltninger tilsigtede at gennemføre en politik, hvis formål var at sikre leveringen af jernmalm på det indiske marked.

120 Det første klagepunkt bør derfor forkastes.

121 Med det andet klagepunkt har sagsøgerne gjort gældende, at grundforordningens artikel 3, stk. 1), litra a), nr. iv), skal fortolkes således, at der nødvendigvis kræves en mere aktiv rolle fra de offentlige myndigheders side end rent tilskyndende handlinger, for at disses adfærd i forhold til personer eller enheder på det nationale marked kan anses for at »overdrage til eller pålægge« et privat organ at udføre visse funktioner som omhandlet i denne bestemmelse. Dette gælder imidlertid ikke i det foreliggende tilfælde.

122 I denne forbindelse har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ved undersøgelsen af, om de offentlige indiske myndigheders støtte til den nationale erhvervsgren for den pågældende vare rent faktisk var formålet med regeringens politik og ikke blot en sekundær virkning af udøvelsen af deres almindelige lovgivningsbeføjelser, lagde et urigtigt retligt kriterium til grund. Kommissionen skulle nemlig have undersøgt, om de indiske mineselskabers levering af jernmalm til denne erhvervsgren var »ufrivillig«, eller om denne levering blot udgjorde en »bivirkning af statslig regulering«, jf. affattelsen af punkt 114 i appelinstansen i WTO's tvistbilæggelsesorgans rapport af 20. juli 2005 med titlen »De Forenede Stater – udligningstoldsundersøgelse vedrørende halvledere til dynamisk RAM (DRAM) med oprindelse i Korea« (WT/DS 296/AB/R).

123 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette klagepunkt er velbegrundet.

124 Hvad for det første angår sagsøgernes argument om, at de offentlige indiske myndigheders rolle ikke var mere aktiv end alene at udføre tilskyndende handlinger, skal det blot bemærkes, at disse offentlige myndigheder ved at vedtage de pågældende eksportbegrænsninger inden for rammerne af en kontekst, der er kendetegnet ved, at der foreligger betydelige indledende investeringer og høje faste omkostninger, som ikke gav de indiske virksomheder mulighed for at reducere deres produktion, begrænsede disse virksomheders handlefrihed ved i praksis at begrænse virksomhedernes evne til at bestemme, på hvilket marked de solgte deres varer.

125 Sagsøgerne har ikke fremført noget argument herom, som kan rejse tvivl om Kommissionens analyse. Den omstændighed, at de offentlige indiske myndigheder indførte og vedvarende tilpassede de pågældende eksportbegrænsninger for at sikre, at det med disse begrænsninger forfulgte mål blev nået, kan nemlig ikke anses for blot at være en tilskyndelse i forhold til de nationale producenter af jernmalm. De offentlige indiske myndigheders handlinger førte tværtimod disse producenter til at sælge deres varer på det indiske marked.

126 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at selv om en delegation normalt foretages med formelle midler, kan den ligeledes være uformel, og at der kan findes andre, både formelle og uformelle, midler end en delegation, som de offentlige myndigheder kan anvende med samme formål, som det er anført i punkt 110 i appelinstansens rapport i tvisten De Forenede Stater – DRAM« (jf. præmis 122 ovenfor).

127 I det foreliggende tilfælde udgør den omstændighed, at de offentlige indiske myndigheder indførte eksportbegrænsninger på jernmalm og vedvarende tilpassede dem for at sikre, at de førte til samme resultat, som hvis de selv havde leveret jernmalm på det indiske marked, en sådan uformel delegation. Ved at konstatere denne omstændighed konkluderede Kommissionen dermed rent faktisk, at de nævnte offentlige myndigheder havde spillet en aktiv rolle, der ikke kunne sidestilles med blot at være tilskyndende handlinger.

128 Det ses således, at sagsøgernes teori om, at de offentlige indiske myndigheder blot foretog tilskyndende handlinger og ikke spillede en aktiv rolle, er støttet på en urigtig fortolkning af den anfægtede forordning.

129 Det andet klagepunkt bør derfor forkastes.

130 Med det tredje klagepunkt har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen med urette undersøgte, om de pågældende eksportbegrænsninger udgjorde en handling med at »overdrage til eller pålægge« et privat organ at udøve de i grundforordningens artikel 3, stk. 1), litra a), nr. i)-iii), omhandlede funktioner, idet den udelukkende støttede sig på de berørte virksomheders reaktioner og på disse begrænsningers virkning på markedet. Ifølge sagsøgerne skulle Kommissionen nemlig alene have undersøgt de konkrete foranstaltninger, som de offentlige indiske myndigheder havde truffet, uden at tage hensyn til disse foranstaltningers virkninger på det indiske marked.

131 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette klagepunkt er velbegrundet.

132 Sagsøgernes teori som led i dette klagepunkt er ligeledes støttet på en urigtig udlægning af den anfægtede forordning. Som det fremgår af præmis 112-116 ovenfor, har Kommissionen ikke udelukkende støttet sig på reaktionerne fra de af eksportbegrænsningerne berørte virksomheder og disses virkninger på det indiske marked. Den analyserede de offentlige indiske myndigheders handlinger samt forbindelsen mellem deres udtrykkelige politik og de private operatørers adfærd. De konkrete foranstaltninger, som disse offentlige myndigheder gennemførte, der blev taget i betragtning i denne analyse, er nemlig ikke udelukkende retsakterne om vedtagelse af de pågældende eksportbegrænsninger, men ligeledes den vedvarende handling med tilsyn med markedet og vurdering af disse eksportbegrænsningers virkninger og de deraf følgende indførte ændringer i de pågældende eksportbegrænsninger for at sikre, at det tilsigtede mål blev nået. Sagsøgerne har således med urette gjort gældende, at Kommissionen udelukkende støttede sin analyse på reaktionerne fra de virksomheder, der var berørt af de nævnte begrænsninger, og disses virkninger på dette marked.

133 De argumenter, som sagsøgerne i denne henseende har udledt af praksis fra WTO's tvistbilæggelsesorgan, som de generelt har påberåbt sig til støtte for det første anbringendes første led, kan ikke rejse tvivl om ovenstående betragtninger. De faktiske omstændigheder og retlige spørgsmål, der lå til grund for de tre tvister, som de har fremført, kan nemlig ikke sammenlignes med de faktiske omstændigheder i nærværende sag, hvorfor disse rapporter ikke er relevante i denne forbindelse.

134 For det første vedrørte tvisten »De Forenede Stater – eksportbegrænsninger« (jf. præmis 110 ovenfor) således spørgsmålet om, hvorvidt De Forenede Staters lovgivning inden for udligningstold, hvorefter de offentlige myndigheders lovgivende handling, som begrænsede vareeksport, dvs. en eksportbegrænsning, svarede til et »finansielt bidrag« som omhandlet i SCM-aftalens artikel 1.1, litra a), nr. 1), var forenelig med denne aftale. Denne tvist vedrørte således ikke konkrete eksportbegrænsninger, der blev undersøgt i lyset af politiske erklæringer om formålet med at sikre levering af det pågældende produkt på det nationale marked med henblik på at støtte en bestemt erhvervsgren.

135 Hvad for det andet angår rapporten fra særenheden under WTO's tvistbilæggelsesorgan af 16. november 2012 i tvisten med titlen »Kina – Udligningstold og antidumpingtold på magnetisk, overtrukket, kornorienteret stål med oprindelse i De Forenede Stater« (WT/DS 414/R), tiltrådt af appelinstansen, som vedrørte importbegrænsninger gennem aftaler om selvbegrænsning, kunne forbindelsen mellem de offentlige myndigheders handling og det angivelige finansielle bidrag ikke sammenlignes med de bidrag, der er identificeret i det foreliggende tilfælde, hvad angår foranstaltningens art og det finansielle bidrags art i denne tvist. I denne sag anførte Folkerepublikken Kina, at de aftaler om selvbegrænsning, som begrænsede importen af den pågældende vare i De Forenede Stater, gav anledning til en overførsel af værdier fra de nationale købere af denne vare til den nationale erhvervsgren, der fremstillede denne vare, hvilket kunne anses for et finansielt bidrag som omhandlet i SCM-aftalens artikel 1.1, litra a), nr. 1), nr. iv), som følge af foranstaltningens virkning på de private parter, som ledte dem til at overføre midler i form af en betaling af højere priser. Den i denne tvist nedsatte særenhed fandt, at den omstændighed, at de offentlige myndigheders foranstaltning, som en grænseforanstaltning, indirekte fører til en prisforhøjelse på et marked, ikke

kunne føre til at konkludere, at de offentlige myndigheder med denne foranstaltning havde pålagt de private købere at foretage direkte overførsler af midler til den produktionsgren, der solgte varen på det pågældende marked, eller pålagde dem at gøre dette.

136 Hvad for det tredje angår rapporten fra særenheden under WTO's tvistbilæggelsesorgan af 16. januar 2015 i tvisten med titlen »De Forenede Stater – udligningsforanstaltninger på visse produkter med oprindelse i Kina« (WT/DS 437/R) vedrørte denne tvist SCM-aftalens artikel 11.3 vedrørende undersøgelsen af de beviser, som den nationale produktionsgren havde fremlagt, med henblik på at afgøre, om disse beviser var tilstrækkelige til at begrunde indledningen af en antisubsidieringsundersøgelse, i dette tilfælde i De Forenede Stater.

137 Særenheden fandt, at tvisten vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt undersøgelsesmyndigheden havde handlet i overensstemmelse med SCM-aftalens artikel 11.2 og 11.3 ved at indlede en antisubsidieringsundersøgelse på grundlag af en beskyldning og beviser, der antydede, at der forelå et finansielt bidrag som følge af de eksportbegrænsninger, som de offentlige myndigheder i et fremmed land havde anvendt, og disse begrænsningers virkninger på de nationale priser i dette land. I denne tvist forelå der ingen beviser vedrørende opfølgning på og tilpasning af de omhandlede begrænsninger.

138 Det følger af det ovenstående, at særenhedens rapport, henset til den situation, som enheden vurderede i den nævnte tvist, i princippet ikke er relevant som led i nærværende sag, hvor konstateringen af, at der foreligger en handling med at pålægge de nationale producenter af jernmalm at levere deres vare på det nationale marked, ikke udelukkende er støttet på selve eksportbegrænsningerne og eksistensen af en specifik politik om støtte til stålindustrien, men ligeledes på en helhed af beviser om tilpasning af foranstaltningerne for at nå det tilsigtede mål.

139 Sagsøgerne er i øvrigt af den opfattelse, at Kommissionens konklusioner i for det første 186. betragtning til den anfægtede forordning om virkningerne af de offentlige indiske myndigheders politik på det indiske marked, hvori Kommissionen anførte, at denne politik førte til en »imponerende reduktion« af mængden af eksport af jernmalm, skønt den indiske produktion af jernmalm fra tidspunktet for indførelsen af de pågældende eksportbegrænsninger, dvs. 2007 og 2008, til 2015 var reduceret mere end eksporten, og for det andet i 190. betragtning til denne forordning, hvori den i det væsentlige anførte, at de pågældende eksportbegrænsninger havde skabt en overforsyning af det indiske hjemmemarked med jernmalm, skønt produktionen var blevet reduceret med mere end halvdelen i samme periode, var urigtige.

140 Det skal i denne forbindelse dels bemærkes, at taloplysningerne i 183. og 184. betragtning til den anfægtede forordning viser, at den indiske produktion af jernmalm blev reduceret fra 2007 til 2015. Der var imidlertid hele tiden overproduktion i forhold til det indiske forbrug af jernmalm i samme periode, hvorfor denne produktion på trods af reduktionen heraf fortsat blev opretholdt på et tilstrækkeligt niveau til at dække det nationale forbrug, hvilket stemte overens med de formål, som de offentlige indiske myndigheder forfulgte med indførelsen af de pågældende eksportbegrænsninger.

141 For det andet skal det bemærkes, at det nationale forbrug af jernmalm havde været næsten konstant stigende siden indførelsen af disse begrænsninger, og at det supplerende forbrug vedrørte jernmalm produceret i Indien, eftersom importen af denne vare forblev næsten konstant. Eftersom den nationale produktion af jernmalm faldt i den samme periode, og henset til de højere priser på verdensmarkedet, synes det paradoksalt, at denne forøgelse af det nationale forbrug blev helt absorberet af den nationale produktion af jernmalm fremstillet i Indien, da det på et ikke-fordrejet marked, henset til prisniveauet for jernmalm på verdensmarkedet, ville have været mere rentabelt for de indiske producenter af denne malm at eksportere deres varer end at sælge dem på det nationale marked.

142 Sagsøgerne har endvidere ikke taget hensyn til den omstændighed, at et fald i den nationale produktion af jernmalm i Indien fulgte af retsafgørelser om minelukning som følge af ulovlige mineaktiviteter og miljømæssige overtrædelser i visse stater i Indien, som Kommissionen anførte i 187. betragtning til

den anfægtede forordning. Den omstændighed, at overproduktionen af jernmalm i Indien, dvs., jf. 190. betragtning til den nævnte forordning, overskuddet af den nationale produktion sammenlignet med summen af det nationale forbrug og eksport minus import, blev mindre efter disse minelukninger, gør ikke Kommissionens konstatering af en overproduktion på markedet urigtig, eftersom en sådan eksisterede i hele den periode, der er taget i betragtning.

143 Følgelig skal det tredje klagepunkt forkastes, og dermed forkastes det første anbringendes første led i det hele.

– Det første anbringendes andet led om, at der som led i anvendelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 1), litra a), er sket en sammenblanding af begrebet »finansielt bidrag« som omhandlet i denne bestemmelse og begrebet »fordel« som omhandlet i denne artikels stk. 2

144 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 1), litra a), nr. iv), og har foretaget en åbenbart urigtig vurdering, idet den har foretaget en sammenblanding af begrebet »finansielt bidrag« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, og begrebet »fordel« som omhandlet i denne artikels stk. 2. Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, dels at disse begreber dækker forskellige retlige elementer, som samlet gør det muligt at afgøre, om subsidier kan anses for at foreligge, dels at det for at godtgøre, at der foreligger et finansielt bidrag, ikke er nødvendigt at benytte begrebet »utilstrækkeligt vederlag« nævnt i grundforordningens artikel 6, litra d), som vedrører beregning af fordelen for modtageren af et finansielt bidrag. Sagsøgerne har følgelig kritiseret den omstændighed, at alle Kommissionens analyser i den anfægtede forordning vedrørende den angivelige eksistens af de offentlige myndigheders handling med at »overdrage til eller pålægge« de indiske jernmalmproducenter at levere jernmalm til den nationale erhvervsgren for den pågældende vare alene vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt de indiske jernmalmproducenter havde leveret dette malm til den nationale erhvervsgren for den pågældende vare mod »utilstrækkeligt vederlag«, selv om dette spørgsmål udelukkende er relevant med henblik at afgøre, om modtagerne af den angivelige levering af varer var blevet tildelt en fordel.

145 Til støtte for dette led har sagsøgerne påberåbt sig rapporten fra appelinstansen for WTO's tvistbilæggelsesorgan af 23. marts 2012 i tvisten med titlen »De Forenede Stater – Foranstaltninger, der påvirker handelen med store civile fly – anden klage« (WT/DS 353/AB/R) og rapporten fra særenheden for WTO's tvistbilæggelsesorgan vedtaget den 11. april 2005 i tvisten med titlen »Korea – Foranstaltninger, der påvirker handelen med kommercielle fartøjer« (WT/DS 273/R).

146 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette anbringende er velbegrundet.

147 Det skal indledningsvis bemærkes, at Kommissionen, som det følger af 181.-219. betragtning til den anfægtede forordning, der fremgår af den del af forordningen, som vedrører undersøgelsen af, om der foreligger et finansielt bidrag, foretog en detaljeret analyse af udviklingen på det indiske marked for jernmalm. I 190. betragtning til denne forordning bemærkede Kommissionen, at »[u]anset reduktionen af produktionen af jernmalm [udviste] det indiske marked en konstant og irrationel overkapacitet sammenlignet med summen af forbruget på hjemmemarkedet og eksport minus import«, hvilket »førte til den overforsyning af hjemmemarkedet med jernmalm, som den indiske regering [havde anerkendt] og [tilstræbt]«. I 192. betragtning til den nævnte forordning anførte Kommissionen, at »formålet med eksportafgiften på jernmalm ikke var at standse eksporten helt, men at reducere den og samtidig forbedre tilgængeligheden [af denne malm] på hjemmemarkedet«.

148 I 200. betragtning til den anfægtede forordning anførte Kommissionen, at den havde undersøgt den eventuelle virkning af overforsyningen af jernmalm på grund af de pågældende eksportbegrænsninger på prisen på jernmalm i Indien.

149 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen i forbindelse med sin analyse af, om der forelå et finansielt bidrag, først efter at have konstateret, at de pågældende eksportbegrænsninger havde medført et overforsyning med jernmalm på det indiske marked, ud over denne markedsanalyse analyserede de nævnte begrænsningers eventuelle indvirkning på de nationale priser på jernmalm i Indien.

150 Det følger endvidere af en samlet læsning af 230.-271. betragtning til den anfægtede forordning, der fremgår af afsnittet »Fordel«, at Kommissionen foretog en grundig analyse af kriteriet om fordelen, der klart adskiller sig fra den analyse, som den foretog vedrørende eksistensen af et finansielt bidrag, hvilket sagsøgerne har medgivet under den mundtlige forhandling efter et spørgsmål fra Retten.

151 Det skal endvidere bemærkes, at sagsøgernes påberåbelse af praksis fra WTO's tvistbilæggelsesorgan er støttet på citater, der er taget ud af deres sammenhæng. For det første skal det hvad angår rapporten fra appelinstansen for WTO's tvistbilæggelsesorgan i tvisten »De Forenede Stater – Foranstaltninger, der påvirker handelen med store civile fly (anden klage)« (jf. præmis 145 ovenfor) bemærkes, at den i denne sag nedsatte særenhed i sin rapport af 31. marts 2011 (WT/DS 353/R) fandt, at det var nødvendigt at udvikle en ny test for at efterprøve, om de i denne sag omhandlede foranstaltninger udgjorde »finansielle bidrag« som omhandlet i SCM-aftalens artikel 1.1, litra a), nr. 1), nr. i). Denne nye test indebar en afgørelse af, om de tjenesteydelser, der blev leveret som led i de offentlige kontrakter, var til fordel for betaleren heraf (de offentlige myndigheder) eller for dem, der modtog betalingen for disse tjenesteydelser. Efter anvendelsen af denne nye test konkluderede særenheden, at de pågældende tjenesteydelser blev leveret til fordel for den, der modtog betaling for denne levering, og ikke til fordel for de offentlige myndigheder, som betalte tjenesteydelserne, og at der derfor var tale om et »finansielt bidrag« som omhandlet i denne bestemmelse.

152 I denne sag hindrede anvendelsen af en sådan test, at der blev sondret mellem spørgsmålet om, hvorvidt der forelå et finansielt bidrag, og spørgsmålet om, hvorvidt der forelå en fordel, hvilket medførte, at der, såfremt det blev fastslået, at der forelå en fordel for de offentlige myndigheder, pr. definition ikke forelå et finansielt bidrag, og vice versa. Derfor forkastede appelinstansen anvendelsen af denne test, idet den fandt, at særenhedens tilgang potentielt sammenblandede to forskellige forhold i den definition af subsidier, der fremgik af SCM-aftalens artikel 1.1.

153 For det andet vedrørte de passager i rapporten fra særenheden for WTO's tvistbilæggelsesorgan i tvisten »Korea – Foranstaltninger, der påvirker handelen med kommercielle fartøjer« (jf. præmis 145 ovenfor), som sagsøgerne har nævnt, tilsvarende en situation, hvori Unionen anså den omstændighed, at finansielle institutioner havde deltaget i omstruktureringen af kriseramte virksomheder i stedet for at søge at øge deres indtjening ved bl.a. at likvidere disse virksomheder, for bevis for de offentlige koreanske myndigheders handling med at »overdrage til« eller »pålægge«. Selv om det angivelige finansielle bidrag var omstruktureringen, forelå en »fordel« i denne situation kun, hvis denne omstrukturering ikke skete på vilkår, der svarede til de almindelige markedsvilkår. Det var derfor ikke muligt at adskille vurderingen af, om der forelå et finansielt bidrag, fra vurderingen af, om der forelå en fordel.

154 Det skal endvidere fastslås, at til forskel fra den situation, der forelå i de to tvister, som sagsøgerne har påberåbt sig (jf. præmis 145 ovenfor), ændrer den omstændighed, at betragtningerne om de pågældende eksportbegrænsningers indvirkning på priserne på det indiske marked, i det foreliggende fjernes fra den analyse, som Kommissionen foretog hvad angår eksistensen af et finansielt bidrag, dvs. de betragtninger, hvis relevans sagsøgerne har anfægtet som led i undersøgelsen af eksistensen af et finansielt bidrag, intet i forhold til Kommissionens analyse, hvorefter de pågældende eksportbegrænsninger indebar en stigning i leveringen af jernmalm på det indiske marked, som Kommissionen anså for at svare til levering af jernmalm.

155 Det første anbringendes andet led må følgelig forkastes, og dermed forkastes det første anbringende i sin helhed.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 4, stk. 2, litra a)

156 Med det tredje anbringende, som består af to led, har sagsøgerne, subsidiært i forhold til det første anbringende, gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte grundforordningens artikel 14, stk. 1, og artikel 14, stk. 2, litra a), idet den fandt, at de pågældende subsidier var specifikke. Sagsøgerne har i denne henseende henvist til rapporten fra appelinstansen for WTO's tvistbilæggelsesorgan vedtaget den 25. marts 2011 i tvisten med titlen »De Forenede Stater – Endelig antidumping- og udligningstold på visse varer med oprindelse i Kina« (WT/DS 379/AB/R).

– Det tredje anbringendes første led om, at subsidier vedrørende leveringen af jernmalm ikke har specifik karakter

157 Inden for rammerne af det dette anbringendes første led har sagsøgerne gjort gældende, at jernmalm er et råstof til støbejern og stål, som er to elementer, der normalt bruges i økonomien. I Indien er det således ikke muligt præcist at identificere og afgrænse antallet af virksomheder eller kendte erhvervsgrene, som kan være begunstigede af en forøgelse af udbuddet af jernmalm mod utilstrækkeligt vederlag på det indiske marked. Det er endvidere ikke udelukkende stålindustrien, der har draget fordel af leveringen af jernmalm i Indien, idet andre store erhvervsgrene, som sektorerne for cement, kulvaskeanlæg og jernlegeringer, ligeledes er berørte.

158 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette led er velbegrundet.

159 Det fremgår af den anfægtede forordning, at Kommissionen undersøgte, om eksportafgiften på jernmalm og DFP opfyldte den tredje og sidste betingelse for, at det kunne fastslås, at der blev ydet udligningsberettigede subsidier, nemlig deres »specificitet« som omhandlet i grundforordningens artikel 4.

160 I denne henseende konstaterede Kommissionen i 272. betragtning til den anfægtede forordning, at de af de pågældende foranstaltninger omhandlede varer udelukkende begunstigede stålindustrien, eller en bestemt produktionsgren, og den fandt, at det ikke kræves, at subsidiet endvidere begrænses til en produktionsgrens underled for at kunne anses for at være specifikt. I modsætning til visse andre råstoffer, såsom olie, gas eller vand, men snarere i lighed med tømmer på roden, kan jernmalm, særligt jernmalm af høj kvalitet, derimod ikke anvendes til et ubegrænset antal produktionsgrene, men anvendes af et begrænset antal enheder og erhvervsgrene, navnlig erhvervsgrenen for produktion af rør i duktilt støbejern. Kommissionen har i denne henseende henvist til rapporten fra appelinstansen for WTO's tvistbilæggelsesorgan vedtaget den 19. december 2014 i tvisten med titlen »De Forenede Stater – udligningsforanstaltninger på visse varmtvalsede flade varer af kulstål med oprindelse i Indien« (WT/DS 436/AB/R).

161 Det skal, som Kommissionen har anført, bemærkes, at det relevante spørgsmål med henblik på at afgøre, om de pågældende eksportbegrænsninger kan udgøre »specifikke« subsidier som omhandlet i grundforordningens artikel 4, stk. 2, ikke er, om jern eller stål normalt bruges i den almindelige økonomi, men om jernmalm sædvanligvis anvendes i økonomien generelt.

162 De eneste virksomheder, som er begunstiget af eksportbegrænsningerne på jernmalm, er nemlig de indiske virksomheder, der anvender jernmalm i de efterfølgende produktionsled, dvs. bl.a. stålindustrien. Den omstændighed, at jernmalm er et grundlæggende materiale inden for stålindustrien, betyder ikke, at det er et grundlæggende materiale for den indiske økonomi som helhed, såsom vand, olie og gas, der benyttes af et ubestemt antal erhvervsgrene og virksomheder. Jernmalm kan således ikke sammenlignes med disse andre råmaterialer.

163 Selv om det endvidere er muligt, at de pågældende eksportbegrænsninger indirekte kan begunstige virksomhederne i de efterfølgende produktionsled i stålindustrien, som benytter jern og stål, for så vidt som denne erhvervsgren kaster den fordel, der er knyttet til subsidierne til levering af jernmalm, tilbage på disse virksomheder, kan det ikke føre til, at selve støtten til stålindustrien betragtes som ikke at være specifik som omhandlet i grundforordningen.

164 Desuden indebærer den omstændighed, at subsidier har begunstiget hele erhvervsgrenen, ikke, at de ikke kan anses for at være »specifikke« subsidier som omhandlet i grundforordningens artikel 4, stk. 2. I henhold til denne bestemmelse kan subsidier nemlig ikke alene være specifikke for en virksomhed, men ligeledes for »en erhvervsgren eller en gruppe af virksomheder eller erhvervsgrene«.

165 Hvad angår sagsøgernes argument om, at andre store erhvervsgrene, såsom sektorerne for cement, kulvaskeanlæg og jernlegeringer, ligeledes er berørte, skal det bemærkes, at dette argument er støttet på blotte angivelser, uden at sagsøgerne har anført noget om størrelsen af disse andre industrisektorers forbrug, hvorfor det ikke kan udelukkes, at dette forbrug er meget lavt.

166 Det skal i denne henseende under alle omstændigheder bemærkes, at det fremgår af rapporten fra særenheden i WTO's tvistbilæggelsesorgan med titlen »De Forenede Stater – visse flade varer i stål – Indien« (WT/DS 436/R), som blev tiltrådt ved rapporten fra appelinstansen i samme tvist vedrørende spørgsmålet om specificitet (WT/DS 436/AB/R) (jf. præmis 160 ovenfor), og som ligeledes vedrørte foranstaltninger vedtaget af de offentlige indiske myndigheder om jernmalm, at subsidier vedrørende denne malm kan betragtes som specifikke.

167 I rapporten fastslog særenheden, at »eftersom det [var] godtgjort, at der [var] begrænset mulighed for at være begunstiget af subsidier, [var] disse subsidier specifikke som omhandlet i [SCM-aftalens] artikel 2«, og at »såfremt denne mulighed [var] begrænset, fordi alene bestemte virksomheder [kunne] anvende den subsidierede vare, [var] subsidierne specifikke«.

168 Det skal derfor i det foreliggende tilfælde konstateres, at de offentlige indiske myndigheders foranstaltninger, der udelukkende vedrører jernmalm, er »specifikke« som omhandlet i grundforordningens artikel 4, således som WTO's tvistbilæggelsesorgan tidligere har fastslået hvad angår SCM-aftalens artikel 2. Det tredje anbringendes første led må derfor forkastes som ugrundet.

– Det tredje anbringendes andet led om, at subsidier i form af en eksportafgift på jernmalm ikke har specifik karakter

169 Med dette anbringendes andet led har sagsøgerne gjort gældende, at der findes mange eksportafgifter i Indien. De produktionsgrene, der kan begunstiges af den politik om støtte til de efterfølgende produktionsled, som de offentlige indiske myndigheder angiveligt fører med eksportbegrænsningerne, er talløse. Følgelig kan Kommissionen ikke fastslå de pågældende eksportbegrænsningers specificitet, uden at den analyserer de andre gældende eksportafgifter i Indien og de offentlige myndigheders mulige subsidier knyttet til disse andre afgifter.

170 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette led er velbegrundet.

171 Det skal bemærkes, at dette anbringendes andet led er støttet på, at der i Indien angiveligt findes eksportafgifter på mange produkter. Det skal for det første bemærkes, at de pågældende eksportbegrænsninger ikke udelukkende udgøres af en eksportafgift, men består af to foranstaltninger, nemlig eksportafgiften på jernmalm og DFP, og at disse to foranstaltninger udgør gennemførelsen af de offentlige indiske myndigheders politik for subsidiering af den indiske stålindustri.

172 Selv hvis det for det andet antages, at de offentlige indiske myndigheder har indført talrige subsidier støttet på en mekanisme for målrettede eksportbegrænsninger, der tilsigter at støtte forskellige industrisektorer, skal det alligevel fastslås, at kravet om specificitet vedrører hver enkelt af disse subsidier og ikke den omstændighed, at de offentlige myndigheder kun anvender disse subsidier på begrænset vis.

173 Kommissionen kunne således blot analysere de pågældende foranstaltningers karakter af subsidiering, navnlig eksportafgiften på jernmalm, uden desuden at skulle analysere andre eksportafgifter på andre produkter. Som Kommissionen har anført, skabes enhver eksportafgift selvstændigt, vedrører forskellige produkter og kan begunstige forskellige økonomiske aktører, hvorfor alene en særlig analyse af hver eksportafgift gør det muligt at afgøre, om den udgør specifikke subsidier eller ej.

174 Under alle omstændigheder har sagsøgerne på ingen måde godtgjort, at de pågældende begrænsninger vedrørende jernmalm er del af en horisontal støttepolitik, som angår alle indiske erhvervsgrene, der virker inden for de sektorer, der befinder sig i efterfølgende led i forhold til produkter, der er genstand for sammenlignelige foranstaltninger.

175 Følgelig må det tredje anbringendes andet led forkastes som ugrundet, og dermed forkastes det tredje anbringende i sin helhed.

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, artikel 6, litra d), og artikel 15, stk. 1

176 Det fjerde anbringende, som består af to led, og som ligesom det tredje anbringende er fremsat subsidiært i forhold til det første anbringende, vedrører vurderingerne i den anfægtede forordning af eksistensen af en fordel.

– Det fjerde anbringendes første led om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 15, stk. 1, andet afsnit

177 For at kunne undersøge dette led skal det indledningsvis bemærkes, at grundforordningens artikel 3 bestemmer, at subsidier anses for at foreligge, hvis betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt, nemlig at staten i oprindelses- eller eksportlandet yder et »finansielt bidrag«, og der herved opnås en »fordel«. I denne forordnings artikel 6 og 7 præciseres metoderne for beregningen af den »fordel«, som modtageren opnår. Endelig bestemmer denne forordnings artikel 15, stk. 1, andet afsnit, at der ikke indføres udligningsforanstaltninger, hvis det påvises, at subsidierne ikke længere giver de berørte eksportører nogen fordel.

178 Sagsøgerne har fremsat to klagepunkter i forbindelse med det første led. Med det første klagepunkt om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, har sagsøgerne gjort gældende, at den af Kommissionen foretagne beregning af fordelen viste, at Jindal Saw i fem af undersøgelsesperiodens tolv måneder betalte mere end tilstrækkeligt vederlag for den jernmalm, som selskabet købte, idet det betalte en pris, der oversteg den sammenligningspris, som Kommissionen lagde til grund. Endvidere faldt subsidieringsmargenen efter undersøgelsesperioden, hvorfor en ajourført beregning sandsynligvis ville have vist en »negativ fordel«. Det er følgelig sagsøgernes opfattelse, at Kommissionen ikke burde have fundet, at Jindal Saw havde opnået en fordel.

179 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette klagepunkt er velbegrundet.

180 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af selve ordlyden af grundforordningens artikel 5, at det udligningsberettigede subsidiebeløb bør beregnes udtrykt ved den fordel, »som det konstateres, at modtageren har opnået i undersøgelsesperioden vedrørende subsidier«. Det følger heraf, at der skal tages højde for hele undersøgelsesperioden ved vurderingen af fordelen. Dette

indebærer navnlig, at det, når der som i det foreliggende tilfælde er tale om et finansielt bidrag til varer med svingende priser, er relevant at afklare, om der er opnået en fordel, idet der skal tages hensyn til hele undersøgelsesperioden og ikke, om der er opnået en fordel til enhver tid i denne periode. Det fremgår nemlig på ingen måde af grundforordningen, at den pågældende foranstaltning på vedvarende vis skulle indrømme en fordel for at kunne anses for subsidier. I det foreliggende tilfælde er det således afgørende at afklare, om beregningen af fordelen for hele undersøgelsesperioden viste, at der forelå en positiv subsidieringsmargen til fordel for Jindal Saw, som det fremgår af 265. betragtning til den anfægtede forordning.

181 Af de samme grunde, der vedrører den omstændighed, at priserne på jernmalm er svingende, er det med henblik på vurderingen af, om den anfægtede forordning er lovlig, ligeledes uden betydning, at en nyere beregning kan vise, at det pågældende finansielle bidrag på et givent tidspunkt ikke længere skabte en fordel for de indiske eksporterende producenter, eftersom der udelukkende skal tages hensyn til den opnåede fordel i undersøgelsesperioden.

182 Det skal således fastslås, at den anfægtede forordning lovligt er støttet på konstateringen om, at det pågældende finansielle bidrag skabte en fordel for Jindal Saw i undersøgelsesperioden, hvorfor det første klagepunkt er ugrundet.

183 Med det andet klagepunkt, der er fremsat subsidiært, har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 15, stk. 1, andet afsnit, og at den har foretaget en åbenbart urigtig vurdering ved at pålægge udligningsforanstaltninger, selv om Jindal Saw ikke modtog de angivelige subsidier, eftersom selskabet efter undersøgelsesperioden importerede næsten alt det jernmalm, som det købte, hvilket Kommissionen har efterprøvet. Kommissionen kunne således ikke på grundlag af sine konklusioner vedrørende undersøgelsesperioden fastslå, at Jindal Saw i den nærmeste fremtid ville modtage subsidier, når der på tidspunktet for pålæggelsen af udligningsforanstaltningerne ikke eksisterede subsidier.

184 Hvad angår synspunktet om, at Jindal Saw atter forsyner sig på det indiske marked, har Kommissionen ikke godtgjort, at prisniveauet på jernmalm på verdensmarkedet var den væsentligste årsag til, at Jindal Saw ikke længere købte jernmalm i Indien, og at prisstigningen på verdensmarkedet ville lede selskabet til atter at købe jernmalm på det indiske marked. Sagsøgerne har herom anført, at Jindal Saw skulle afholde transportomkostninger i forbindelse med importen af jernmalm med henblik på at føre det til fabrikken, hvilket indebar, at importen af jernmalm til den australske free on board-pris (fob) ville være dyrere end forsyningen på det indiske marked. Kommissionen kunne endvidere ikke udelukke muligheden for, at priserne på verdensmarkedet ville falde i den nærmeste fremtid.

185 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt grundforordningens artikel 15, stk. 1, andet afsnit, finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, har sagsøgerne gjort gældende, at denne bestemmelses anvendelsesområde hvad angår det andet tilfælde, som den omhandler, ikke er begrænset til »et engangs- eller ikke-tilbagevendende subsidium«, som Kommissionen har anført. Sagsøgerne har i denne forbindelse henvist til rapporten fra særenheden for WTO's tvistbilæggelsesorgan vedtaget den 17. december 2007 i tvisten med titlen »Japan – udligningstold på dynamisk RAM (DRAM) med oprindelse i Korea« (WT/DS 336/R).

186 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette klagepunkt er velbegrundet.

187 I henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1, andet afsnit, indføres der ikke udligningsforanstaltninger, hvis det påvises, at subsidierne ikke længere giver de berørte eksportører nogen fordel.

188 I det foreliggende tilfælde kan den fordel, der, henset til arten af det pågældende finansielle bidrag, er skabt ved dette bidrag som følge af betalingen af et utilstrækkeligt vederlag for leveringen af jernmalm, variere i størrelse og kan midlertidigt ophøre med at eksistere, eftersom denne fordel i praksis er

funktionen af de svingende priser på jernmalm på verdensmarkedet, hvor det australske marked er repræsentativt. Det skal imidlertid fastslås, at de eksportbegrænsninger, som dette finansielle bidrag udgør, for deres vedkommende er permanente. Den eventuelle rådighed over en fordel på et bestemt tidspunkt siger således intet om dens fremtidige eksistens. Det er således inkonsekvent at hindre pålæggelsen af udligningstold, fordi et udsving i »tilstrækkelige« priser på det tidspunkt, hvor tolden skulle pålægges, ville føre til, at den fordel, som var lovligt fastslået for undersøgelsesperioden, midlertidigt ville forsvinde.

189 Som Kommissionen har anført, kan det, så længe den lovgivning, der fastsætter de pågældende eksportbegrænsninger, fortsat gælder, ikke udelukkes, at de internationale priser i den nærmeste fremtid atter stiger som følge af udsvingene i den internationale efterspørgsel på og det internationale udbud af jernmalm, eller at de indiske priser falder, hvilket vil føre til, at der atter foreligger en fordel.

190 I modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, underbygger rapporten fra særenheden i tvisten »Japan – DRAM« (jf. præmis 185 ovenfor) ikke deres teori. Denne tvist vedrørte nemlig ikke-tilbagevendende subsidier, og spørgsmålet var, om disse subsidier fortsat skabte virkninger, da udligningsforanstaltningerne blev pålagt. Som særenheden bemærkede, kunne det ikke fastslås, at den myndighed, der skulle foretage undersøgelsen, var forpligtet til at foretage en ny undersøgelse, da disse foranstaltninger blev pålagt, for at bekræfte opretholdelsen af de subsidier, hvis eksistens var blevet fastslået for den af undersøgelsen omfattede periode, hvilket er i strid med selve formålet med anvendelsen af perioder, der er omfattet af undersøgelsen.

191 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det, som sagsøgerne har gjort gældende, tilkom Kommissionen at godtgøre, dels at prisniveauerne på jernmalm på henholdsvis verdensmarkedet og på det indiske marked var den væsentligste årsag til, at Jindal Saw ikke længere købte jernmalm i Indien, dels at en prisstigning på jernmalm på verdensmarkedet ville lede selskabet til atter at købe jernmalm på det indiske marked, skal det bemærkes, at Kommissionen ganske rigtigt skal godtgøre, at der foreligger subsidier i undersøgelsesperioden. Såfremt den begunstigede efter denne periode gør gældende, at der ikke længere foreligger en fordel, eller at vedkommende i hvert fald ikke længere er begunstiget heraf, er bevisbyrden dog omvendt.

192 Såfremt en virksomhed som i det foreliggende tilfælde anfører, at den ikke søger at købe råstoffer til den bedste pris, som den kan opnå, hvilket er i strid med enhver økonomisk logik, påhviler det den dermed i hvert fald at fremlægge overbevisende forklaringer for at godtgøre denne omstændighed, hvilket sagsøgerne ikke har gjort, eftersom de ikke har anført, hvorfor Jindal Saw gav afkald på at forsyne sig på det indiske marked, hvis priserne på jernmalm som følge af de pågældende eksportbegrænsninger atter var lavere på dette marked end priserne på verdensmarkedet.

193 Henset til ovenstående betragtninger skal ligeledes det fjerde anbringendes første leds andet klagepunkt forkastes som ugrundet, og dermed forkastes det første led i det hele.

– Det fjerde anbringendes andet led om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 6, litra d), og dermed af samme forordnings artikel 15, stk. 1, tredje afsnit

194 Med det fjerde anbringendes andet led, som består af tre klagepunkter, har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ved at foretage en urigtig beregning af den fordel, som angiveligt blev opnået med det pågældende finansielle bidrag, tilsidesatte grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 6, litra d), og dermed denne forordnings artikel 15, stk. 1, tredje afsnit.

195 Som bemærket ovenfor i præmis 177, bestemmer grundforordningens artikel 3, at subsidier anses for at foreligge, hvis de offentlige myndigheder yder et »finansielt bidrag«, og der herved opnås en »fordel«. I denne forordnings artikel 6 og 7 præciseres metoderne for beregningen af den »fordel«, som modtageren opnår.

196 Hvad angår det finansielle bidrag, der består i de offentlige myndigheders levering af varer, bestemmer artikel 6, litra d), i det væsentlige, at denne levering indebærer en fordel, hvis leveringen finder sted mod utilstrækkeligt vederlag.

197 I samme bestemmelse fastsættes de regler, der gælder, når der i leveringslandet ikke foreligger markedsvilkår, der kan anvendes som relevante referencer for at fastsætte et tilstrækkeligt vederlag for det pågældende produkt. I et sådant tilfælde justeres enten de gældende vilkår i det pågældende land på grundlag af de i dette land gældende faktiske omkostninger, priser og andre faktorer med et passende beløb, der afspejler de almindelige markedsvilkår, eller der anvendes de vilkår, der gælder på et andet lands marked eller på verdensmarkedet, og hvortil modtageren har adgang.

198 Det fremgår af 230. og 231. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen fastslog, at de begunstigede havde opnået en fordel, idet den for det første beregnede den vejede gennemsnitlige indkøbspris på jernmalm, som de to indiske eksporterende producenter af det pågældende produkt, der havde samarbejdet i forbindelse med undersøgelsen, havde købt i undersøgelsesperioden. Denne vejede gennemsnitlige købspris blev beregnet måned for måned og på grundlag af prisen for levering af jernmalm fra mine til fabrik i Indien. Denne indkøbspris omfattede de transportomkostninger, som var taget i betragtning ud fra de to eksporterende producenters gennemsnitlige transportomkostninger. Den gennemsnitlige indkøbspris var baseret på de priser og mængder, der var angivet i transaktionslisten over fakturaer, der var blevet indleveret af de to indiske producenter, med justeringer, der blev fundet rimelige (jf. 232., 254., 257. og 260. betragtning til den nævnte forordning), bl.a. hvad angår de gennemsnitlige transportomkostninger, for at kunne fastlægge en gennemsnitlig indkøbspris på jernmalm leveret til fabriksdøren.

199 For det andet fastsatte Kommissionen en passende referencepris for ved sammenligning at kunne afgøre, om der forelå en fordel. Med henblik herpå besluttede Kommissionen, efter at den havde konstateret, at alle transaktionerne på det indiske marked var berørt af de pågældende eksportbegrænsninger på jernmalm, og at det ikke var muligt at fastlægge, hvad indkøbsprisen ville have været uden disse begrænsninger, at benytte de vilkår og regler, som gjaldt på markedet i et andet land eller på verdensmarkedet, hvortil de begunstigede havde adgang, som reference, jf. grundforordningens artikel 6, litra d), andet afsnit, nr. ii), (jf. 235.-240. betragtning til den anfægtede forordning).

200 I det foreliggende tilfælde besluttede Kommissionen at henvise til priserne i Australien, hvilket ikke er anfægtet i nærværende sag. Eftersom priserne ab mine i Australien ikke var tilgængelige for Kommissionen, og henset til, at de indiske priser omfattede transportomkostninger fra mine til fabrik, fandt Kommissionen det passende også at medregne de omkostninger, som en australsk køber af jernmalm ville skulle betale for transport fra en australsk mine, således at sammenligningen blev foretaget i samme handelsled, hvilke omkostninger blev erstattet af transportomkostninger fra minen til en havn, da således tilsvarende data ikke var tilgængelige (jf. 241. betragtning til den anfægtede forordning).

201 For det tredje foretog Kommissionen på dette grundlag en sammenligning mellem de gennemsnitlige »indiske priser på jernmalm på hjemmemarkedet, der transporteres fra en indisk mine til en fabrik i Indien (men uden aflæsning på fabrikken) og australske priser på jernmalm på hjemmemarkedet, der transporteres fra en mine til en havn« (men uden aflæsning i havnen) (jf. 255. betragtning til den anfægtede forordning). Ifølge Kommissionen repræsenterer forskellen mellem de to indkøbspriser multipliceret med de mængder jernmalm, der var blevet indkøbt i løbet af undersøgelsesperioden og anvendt til produktionen af den relevante vare, de »besparelser«, som de indiske producenter af dette produkt, der køber jernmalm på det forvredne indiske marked, opnåede i forhold til den pris, som de ville have betalt, hvis forvridningerne ikke havde været der. Det samlede beløb repræsenterede den fordel, som de offentlige indiske myndigheder havde ydet de indiske producenter i undersøgelsesperioden (jf. 258., 259. og 261. betragtning til den nævnte forordning).

202 For det fjerde har Kommissionen for at fastsætte subsidieringssatsen for hver producent, der samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, sammenlignet de samlede subsidier, der således var opnået, med omsætningen af den pågældende vare i undersøgelsesperioden i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 2, idet den fandt, at subsidiet havde ydet en fordel til hele produktionen af den pågældende vare og ikke kun til den del af produktionen, der var bestemt til eksport (jf. 262. betragtning til den anfægtede forordning). Subsidieringssatsen blev for Jindal Saw således fastsat til 3,91% (jf. 271. betragtning til denne forordning).

203 Med det første klagepunkt har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 6, litra d), for så vidt som den fastsatte den fordel, som Jindal Saw havde opnået, uden at støtte sig på de reelle omkostninger, som sidstnævnte havde meddelt i form af en »hjemtagelsespris«, som omfatter indkøbsprisen på jernmalm samt transportomkostningerne fra minen til selskabets fabrikker i Indien. Det er sagsøgernes opfattelse, at Kommissionen ikke lovligt kunne støtte sig på en gennemsnitlig indkøbspris, der omfattede »en vejet, gennemsnitlig standardpris for transport fra mine til fabrik« i Indien.

204 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette klagepunkt er velbegrundet, idet den for det første har gjort gældende, at formålet med beregningen af en gennemsnitlig indkøbspris på jernmalm i Indien, som omfatter transportomkostninger, der fastsættes på grundlag af de gennemsnitlige omkostninger til transport, som er afholdt af de to indiske eksporterende producenter, der samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, var at gøre det muligt at fastlægge, hvad prisen på jernmalm fra en hvilken som helst mine i Indien ville have været, og for det andet at anvendelsen af andre metoder som led i sammenligningen med en passende referencepris uden for Indien ville have medført en kunstig fordel eller ulempe for disse eksporterende producenter alt efter deres reelle logistiske omkostninger og afstanden mellem deres fabrikker og de miner, hvorfra de købte jernmalm.

205 Det skal i det foreliggende tilfælde således undersøges, om Kommissionen ligeledes kunne konstatere, at der forelå en fordel for begge indiske eksporterende producenter, der samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, idet den tog hensyn til den gennemsnitlige indkøbspris på jernmalm i Indien, der ikke omfattede de reelle transportomkostninger, som hver af disse eksporterende producenter havde afholdt, men en »vejet, gennemsnitlig standardpris for transport« beregnet på grundlag af de transportomkostninger, som disse havde oplyst.

206 For at afgøre, om grundforordningens artikel 6, navnlig litra d) heri, skal fortolkes således, at Kommissionen, når de individuelle priser, som hver eksporterende producent har betalt, er tilgængelige, er forpligtet til at tage hensyn hertil ved beregningen af fordelen, eller om den lovligt kan beregne denne fordel på grundlag af en gennemsnitlig pris, der omfatter transportomkostninger, som svarer til et gennemsnit, der er fastlagt på grundlag af de omkostninger, som de eksporterende producenter, der samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, har afholdt, skal der foretages en undersøgelse af denne bestemmelses ordlyd, kontekst og formål.

207 Det skal indledningsvis bemærkes, at grundforordningens artikel 6 har overskriften »Beregning af fordelen for modtageren«. Udtrykket »modtageren«, der anvendes i ental, genfindes i denne artikels indledende sætning. Det følger endvidere af udtrykket »fordelen for modtageren«, at afgørelsen af, om der foreligger en fordel, specifikt vedrører en fysisk eller juridisk person. Det følger heraf, at fordelen skal godtgøres og beregnes for hver modtager på grundlag af dennes situation.

208 Det følger af grundforordningens artikel 5, at denne forordnings artikel 6 fastsætter vejledende principper for beregningen af subsidiernes størrelse udtrykt ved »den fordel, som […] modtageren har opnået«. Disse vejledende principper vedrører de finansielle bidrag, som tildeles i form af kapitalandele, lån, lånegarantier samt de offentlige myndigheders levering af varer eller tjenesteydelser og vareindkøb. I overensstemmelse med disse vejledende principper foreligger der konkret en fordel, hvis den begunstigede har modtaget et finansielt bidrag på gunstigere vilkår end dem, som vedkommende har adgang til på markedet.

209 Hvad særligt angår leveringen af varer bestemmer grundforordningens artikel 6, litra d), at der udelukkende foreligger en fordel, hvis »leveringen finder sted mod utilstrækkeligt vederlag«, idet spørgsmålet om, hvorvidt »vederlaget er tilstrækkeligt, afgøres på grundlag af gældende markedsvilkår for de pågældende varer eller tjenesteydelser i leverings- eller købslandet (herunder pris, kvalitet, disponibilitet, omsættelighed, transport og andre købs- og salgsbetingelser)«.

210 Det fremgår af denne ordlyd, at fastlæggelsen af »fordelen« indebærer en sammenligning, og at denne, når den tilsigter en vurdering af, om de betalte priser er rimelige i forhold til de normale markedsvilkår, i princippet i leveringslandet, skal omfatte alle de forhold ved omkostningerne, som modtagelsen af den vare, som de offentlige myndigheder leverer, skaber for modtageren. Der kan nemlig kun foreligge en »fordel« for den begunstigede, hvis vedkommende takket være et finansielt bidrag fra de offentlige myndigheder er stillet bedre end uden dette bidrag. Det følger således af denne bestemmelse, at den af Kommissionen anvendte metode til at beregne fordelen så vidt muligt skal give mulighed for at afspejle den fordel, som den begunstigede rent faktisk har opnået.

211 Det skal fastslås, at den metode, som Kommissionen i det foreliggende tilfælde anvendte i den anfægtede forordning, afviger fra dette formål. Denne metode gør det nemlig ikke muligt for Kommissionen at efterprøve, om hver af disse eksportende producenter reelt har opnået en fordel, og om en bestemt eksporterende producent reelt er bedre stillet som følge af de offentlige myndigheders finansielle bidrag end uden dette bidrag. Kommissionen kan således under hensyntagen til de gennemsnitlige transportomkostninger, der er særlige for disse to eksporterende producenter, ikke udelukke muligheden for, at en af disse ikke indrømmes en fordel, navnlig fordi de reelle transportomkostninger, som denne afholder, ophæver enhver fordel, der er knyttet til de fordelagtige priser på selve produktet.

212 Det følger af grundforordningens artikel 3, stk. 1 og 2, at subsidier alene anses for at foreligge for en eksporterende producent, hvis de offentlige myndigheders finansielle bidrag reelt giver en eksporterende producent en fordel.

213 Det følger heraf, at grundforordningens artikel 6, henset til sin ordlyd, sit formål og den kontekst, som den indgår i, i en situation som i det foreliggende tilfælde, hvor der blot er identificeret tre eksporterende producenter, og to af disse samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, ikke kan fortolkes således, at den giver Kommissionen ret til at beregne den fordel, som hver af disse eksporterende producenter, der samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, har opnået, på grundlag af en gennemsnitlig indkøbspris, der omfatter transportomkostninger, som svarer til det gennemsnit, der er fastsat støttet på de omkostninger, som disse to eksporterende producenter har afholdt, i stedet for at være støttet på de omkostninger, som hver af disse reelt har afholdt, herunder deres reelle transportomkostninger.

214 På denne baggrund skal det bemærkes, at det ikke kan udelukkes, at en sådan beregning af den individuelle fordel kunne have ført til en konstatering af, at Jindal Saw ikke havde opnået en fordel som følge af indførelsen af de pågældende eksportbegrænsninger, og at der, henset til de i grundforordningens artikel 3 fastsatte betingelser, derfor ikke hvad angår denne eksporterende producent var indrømmet subsidier i forbindelse med de nævnte begrænsninger.

215 De af Kommissionen anførte argumenter ændrer ikke ved denne konklusion.

216 Dette gælder for det første for argumentet om, at anvendelsen af den benyttede metode var berettiget som følge af behovet for at sammenligne en referencepris, der var fastsat på grundlag af et gennemsnit, med en anden pris, som selv skulle bestå i en gennemsnitlig pris.

217 Den omstændighed, at Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 6, litra d), nr. ii), måtte anvende en referencepris uden for Indien, indebar på ingen måde, at den skulle beregne en gennemsnitlig indkøbspris på jernmalm i Indien fra en hvilken som helst mine i Indien.

218 I grundforordningen foretages nemlig ingen sondring vedrørende beregningen af fordelen i situationer, hvor Kommissionen har måttet anvende denne bestemmelse.

219 I denne forbindelse kan den argumentation, som Kommissionen har fremført i sine svar på Rettens spørgsmål som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, hvorefter anvendelsen af udtrykkene »gældende [vilkår]« på den ene side og på den anden side »de vilkår, der gælder«, i grundforordningens artikel 6, litra d), som fremgår af henholdsvis første og andet afsnit i dette litra d), nr. ii), betyder, at referenceprisen ikke nødvendigvis skal vedrøre den eksporterende producents specifikke situation, men kan vedrøre de vilkår, der gælder på markedet, ikke tages til følge. De omhandlede udtryk vedrører i begge tilfælde den referencepris, der skal fastlægges, og ikke den pris, som skal betales af modtageren af det finansielle bidrag, der består i levering af varer, som skal sammenlignes med referenceprisen, for at afgøre, om modtageren rent faktisk opnår en bedre pris end den, som vedkommende kunne have opnået på markedet uden de offentlige myndigheders indgreb. Det følger derimod på ingen måde heraf, at udelukkende de af modtageren betalte priser, som afspejler de »gældende markedsvilkår«, eller de »vilkår, der gælder«, på markedet, skal tages i betragtning med henblik på at afgøre, om modtageren betalte en utilstrækkelig pris for købet af de varer, som de offentlige myndigheder leverede.

220 For det andet, og som sagsøgerne har anført, medfører den omstændighed, at der med henblik på undersøgelsen af, om der foreligger en eventuel fordel hvad angår hver eksporterende producent, anvendes de transportomkostninger, som denne reelt har afholdt, og som afhænger af de reelle logistiske omkostninger og af afstanden mellem dennes fabrikker og minerne, hvorfra vedkommende køber jernmalm, ikke en kunstig fordel eller ulempe. Uden de angivelige indgreb ville hver eksporterende producent nemlig have haft samme fordel eller ulempe, idet vedkommende ville have afholdt de samme transportomkostninger.

221 For det tredje kan det ikke af appelinstansens rapport i tvisten »De Forenede Stater – kulstål – Indien« (jf. præmis 160 ovenfor) udledes, at Kommissionen var forpligtet til at alene at sammenligne én gennemsnitlig pris for de eksporterende indiske producenter.

222 Tværtimod fremgår det af appelinstansens rapport i denne tvist, at undersøgelsesmyndigheden skal kunne tilpasse referenceprisen, således at den afspejler markedsvilkårene. I denne tvist afspejlede den referencepris, som undersøgelsesmyndigheden havde valgt, nemlig en leveringsmetode, som kun vedrørte meget få operationer i leveringslandet og således ikke afspejlede de leveringsomkostninger, som generelt fandt anvendelse på den pågældende vare. Appelinstansen fandt, at den af undersøgelsesmyndigheden anvendte metode til beregning af »fordelen« i et sådant tilfælde skal tillade, at referenceprisen justeres, således at den afspejler de leveringsomkostninger, der er tættest på de leveringsomkostninger, som almindeligvis finder anvendelse for den pågældende vare i leveringslandet. Det skal fastslås, at der ud fra disse betragtninger ikke var noget til hinder for, at Kommissionen fastlagde to referencepriser i en situation som i det foreliggende tilfælde, hvor der blot var to eksporterende producenter, som ikke nødvendigvis anvendte samme leveringsmetode, hvilket ville have givet Kommissionen mulighed for at foretage sammenligningen på grundlag af en indkøbspris, der for hver eksporterende producent omfattede de transportomkostninger, som denne reelt havde afholdt.

223 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at Kommissionen i strid med grundforordningens artikel 6, litra d), fastslog, at der forelå en fordel for Jindal Saw som følge af de pågældende eksportbegrænsninger.

224 I det foreliggende tilfælde kan denne fejl, som det følger af konstateringen ovenfor i præmis 214, have ført til konklusionen om, at Jindal Saw havde opnået en fordel som følge af indførelsen af de pågældende eksportbegrænsninger uden en sådan fordel.

225 Som det fremgår af Kommissionens svar af 25. maj 2018 på Rettens spørgsmål, var de transportomkostninger, som Jindal Saw reelt havde afholdt, nemlig gennemsnitligt højere end de omkostninger, som Kommissionen tog hensyn til, der var omfattet af den gennemsnitlige indkøbspris på jernmalm i Indien. Denne forskel i transportomkostningerne indebærer, at den pris, som Jindal Saw betalte for jernmalm på det indiske marked, i virkeligheden var højere end den pris, som Kommissionen havde lagt til grund for at fastlægge vederlagsniveauet, hvilket uundgåeligt påvirkede den fordel, som denne eksporterende producent kunne være indrømmet.

226 På denne baggrund skal det fastslås, at denne fejl kan rejse tvivl om den anfægtede forordnings lovlighed, idet den gør hele Kommissionens analyse af selve eksistensen af subsidier ugyldig, hvorfor Kommissionen ikke har givet en lovlig begrundelse for sin konklusion om, at udligningstolden skulle pålægges importen af det pågældende produkt, som Jindal Saw fremstillede (jf. i denne retning og analogt dom af 25.10.2011, Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, T-192/08, EU:T:2011:619, præmis 119 og den deri nævnte retspraksis).

227 Det fjerde anbringendes andet leds første klagepunkt skal følgelig tiltrædes, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse om dette leds andet og tredje klagepunkt om tilsidesættelse af henholdsvis grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 6, litra d), for så vidt som Kommissionen med urette vilkårligt valgte flere forhold i Jindal Saws leveringsomkostninger med henblik på beregningen af den gennemsnitlige standardpris for transport, og af denne forordnings artikel 15, stk. 1, tredje afsnit, for så vidt som Kommissionen fastsatte udligningstolden til et højere niveau end de subsidier, der kunne anses for udligningsberettigede.

Det femte anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1, 2 og 5, og artikel 15, stk. 1, tredje afsnit

228 Som led i det femte anbringende, som skal undersøges, for så vidt som det kan føre til en videre annullation af den anfægtede forordning, har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ikke baserede konstateringen af, at der foreligger skade for EU-erhvervsgrenen, på positivt bevismateriale og en objektiv undersøgelse. De har anført, at Kommissionen med henblik på analysen af subsidieringsimportens indvirkning på priserne på samme vare fra denne erhvervsgren, og nærmere bestemt på fastlæggelsen af prisunderbuddet på den pågældende vare i forhold til samme vare fra denne erhvervsgren, hverken sammenlignede priserne i samme handelsled eller et passende handelsled, hvilket er i strid med grundforordningens artikel 8, stk. 1 og 2.

229 Ifølge sagsøgerne anvendte Kommissionen de konklusioner, der blev draget af beregningen af prisunderbuddet på den pågældende vare, til at fastlægge EU-erhvervsgrenens tab og til at konstatere, at der var årsagsforbindelse mellem importen af denne vare og dette tab, samt til beregningen af tabsmargenen. De fejl, der blev begået ved beregningen af underbuddet, påvirker således disse øvrige forhold i den anfægtede forordning. Hvis tabsmargenen fastsættes for højt, vil det navnlig indebære, at udligningstolden som fastsat i forordningen overstiger den told, som ville være tilstrækkelig til at afhjælpe det tab, der er påført denne erhvervsgren, hvilket er i strid med grundforordningens artikel 15, stk. 1, tredje afsnit.

230 Kommissionen har, støttet af intervenienten, bestridt, at dette anbringende er velbegrundet. Den har gjort gældende, at sagsøgernes argumentation savner præcisering. I modsætning til, hvad sagsøgerne har anført, blev underbuddet endvidere beregnet på grundlag af en sammenligning mellem priserne i samme handelsled og i et passende led.

231 Kommissionen har fremhævet, at grundforordningen ikke definerer, hvordan underbuddet skal beregnes, og at retspraksis heller ikke har fastlagt en bestemt metode til beregningen heraf.

232 Kommissionen har endvidere anført, at de berørte parter har fremlagt alle de oplysninger, som blev anvendt til beregningen af prisunderbuddet.

233 Kommissionen har desuden gjort gældende, at det ikke fremgår af grundforordningen som fortolket i retspraksis, at beregningen af underbuddet skulle støttes på reelle priser for at tage hensyn til den reelle konkurrence på markedet og til kundens synspunkt, som sagsøgerne har gjort gældende.

234 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at prisunderbuddet på den pågældende import under alle omstændigheder kun er et af indicierne på, at EU-erhvervsgrenen har lidt et betydeligt tab, at konstateringerne vedrørende underbuddet hvad angår en anden eksporterende indisk producent, som samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, ikke er anfægtet, og at analysen af årsagsforbindelsen mellem den pågældende eksport og denne erhvervsgrens tab er støttet på betragtninger vedrørende ikke alene priserne, men ligeledes mængden, som i sig selv kan være tilstrækkeligt grundlag for at konkludere, at der foreligger en årsagsforbindelse.

235 Med dette anbringende har sagsøgerne på præcis måde gjort gældende, at Kommissionen begik fejl som led i beregningen af prisunderbuddet, som udgjorde tilsidesættelser af grundforordningens artikel 8 og påvirkede den anfægtede forordnings gyldighed.

236 Det skal bemærkes, at det følger af grundforordningens artikel 8, stk. 1, at en konstatering af, at der foreligger et tab for EU-erhvervsgrenen, skal baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse af dels omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på EU-markedet, dels denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren.

237 Hvad nærmere bestemt angår subsidieringsimportens virkning på priserne bestemmer grundforordningens artikel 8, stk. 2, at det skal tages i betragtning, om de subsidierede varer er blevet udbudt til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af EU-erhvervsgrenen, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres.

238 Grundforordningen indeholder ikke en definition af begrebet prisunderbud og fastsætter ikke en metode til beregningen heraf.

239 Beregningen af den pågældende imports prisunderbud foretages i overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 1 og 2, med henblik på at konstatere, om EU-erhvervsgrenen har lidt et tab som følge af denne import, og den anvendes i vid udstrækning til at vurdere dette tab og fastsætte tabsmargenen, dvs. niveauet for at afhjælpe dette tab. Den forpligtelse til at foretage en objektiv undersøgelse af subsidieringsimportens indvirkning, der er fastsat i denne artikel 8, stk. 1, forpligter således til, at der foretages en rimelig sammenligning af den pågældende vares pris med samme vares pris fra den nævnte erhvervsgren ved salg foretaget uden for Unionens område. For at sikre, at denne sammenligning er rimelig, skal priserne sammenlignes i samme handelsled. Hvis der foretages en sammenligning af priserne i forskellige handelsled, dvs. uden at inkludere alle omkostninger i det handelsled, der skal tages hensyn til, opstår der nemlig nødvendigvis kunstige resultater, som ikke giver mulighed for at foretage en korrekt vurdering af EU-erhvervsgrenens tab. En sådan rimelig sammenligning er en betingelse for, at beregningen af denne erhvervsgrens tab er lovlig (jf. i denne retning analogt dom af 17.2.2011, Zhejiang Xinshiji Foods og Hubei Xinshiji Foods mod Rådet, T-122/09, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:46, præmis 79 og 85).

240 I medfør af 293. betragtning til den anfægtede forordning er underbudsmargenen beregnet således i det foreliggende tilfælde:

»Kommissionen fastsatte prisunderbuddet i løbet af undersøgelsesperioden på grundlag af data fremlagt af de eksporterende producenter og EU-erhvervsgrenen ved at sammenligne:

a) de vejede gennemsnitlige salgspriser pr. varetype, som EU-producenterne opkrævede af ikke forretningsmæssigt forbundne kunder på EU-markedet, justeret til ab fabrik-niveau, og

b) de tilsvarende vejede gennemsnitlige priser pr. varetype for importen fra de samarbejdsvillige indiske producenter ved salg til den første uafhængige kunde på EU-markedet, fastsat ud fra omkostninger, forsikring og fragt (cif-basis) med passende justeringer for omkostninger efter importen.«

241 Det fremgår 382. betragtning til den anfægtede forordning, at de i betragtning 293, litra b), til denne forordning omhandlede priser svarer til eksportprisen som beregnet som led i antidumpingproceduren.

242 Kommissionen fastslog endvidere i 301. betragtning til den anfægtede forordning, at der for den pågældende vare, der var fremstillet af Jindal Saw og blev solgt i Unionen, forelå et vejet gennemsnitligt underbud på 30,9%, dvs., at de priser, som Jindal Saw solgte denne vare til i Unionen, var 30,9% lavere end prisen på samme vare fra EU-erhvervsgrenen.

243 I 293. betragtning til den anfægtede forordning ses det således, at sammenligningen af priserne blev foretaget i samme handelsled, nemlig under hensyntagen til priserne ab fabrik for EU-erhvervsgrenens salg og cif-priserne for Jindal Saws salg. Kommissionen har imidlertid efter Rettens spørgsmål som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse anført, at der ved denne sammenligning hvad angår denne erhvervsgren reelt blev taget hensyn til for det første enten priserne ab fabrik, når produktionsenhederne solgte direkte til uafhængige købere, eller til salgsenhedernes priser ab fabrik og for det andet hvad angår Jindal Saw til cif-priserne svarende til eksportprisen, som beregnet under den samtidige antidumpingprocedure ved fastlæggelsen af dumpingmargenen, under hensyn til diverse tilpasninger, der bl.a. skal frembringe den pågældende vares eksportpris inden nogen intervention fra Jindal Saws salgsenheder.

244 Kommissionen har i denne forbindelse gjort gældende, at EU-erhvervsgrenens salgsenheders salg skulle anses for salg »svarende til ab fabrik«, hvorfor disse korrekt blev taget direkte i betragtning som salg »ab fabrik« af samme vare fra denne erhvervsgren med henblik på beregningen af underbuddet. Prissammenligningen blev således foretaget mellem priser i samme handelsled.

245 Dette kan ikke tiltrædes.

246 Selv om Kommissionen i 293. betragtning til den anfægtede forordning og i retsmødet har forklaret, at den som led i sammenligningen tog hensyn til EU-erhvervsgrenens priser »ab fabrik«, sammenlignede den i virkeligheden denne erhvervsgrens salgspriser til de første uafhængige købere med Jindal Saws cif-priser.

247 Eftersom Kommissionen anvendte salgspriserne til de første uafhængige købere af den samme vare fra EU-erhvervsgrenen, forpligtede kravet om at sammenligne priserne i samme handelsled den ligeledes til at sammenligne med salgspriserne til de første uafhængige købere hvad angår Jindal Saws varer.

248 Det skal endvidere fastslås, at det forhold, at producenten ikke foretog markedsføringen direkte, men gennem salgsenheder, endvidere indebærer, at der foreligger særlige omkostninger og en særlig fortjenstmargen for disse enheder, hvorfor deres priser over for uafhængige købere generelt er højere end producenternes priser i direkte salg til sådanne købere. Salgsenhedernes priser kan således ikke sammenlignes med producenternes priser.

249 Eftersom Kommissionen med henblik på den prissammenligning, den foretog som led i beregningen af underbuddet, som anført ovenfor i præmis 244 sidestillede salgsenhedernes priser i forhold til uafhængige købere med producenternes priser i direkte salg til sådanne købere alene hvad angår den samme vare fra EU-erhvervsgrenen, tog den for denne vare hensyn til en forhøjet pris, som dermed var ugunstig for Jindal Saw, der foretog hovedparten af sit salg til Unionen gennem salgsenheder, og hvis situation i denne henseende adskilte sig fra den anden eksporterende producent, der samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen.

250 I modsætning til, hvad Kommissionen har anført, fremgår det endvidere ikke af dom af 30. november 2011, Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet og Kommissionen (T-107/08, EU:T:2011:704), at den hvad angår den pågældende vare er forpligtet til at tage hensyn til priserne ved overgangen til fri omsætning, hvilket i det foreliggende tilfælde ville svare til cif-priserne for de indiske eksporterende producenters varer.

251 Det fremgår nemlig af denne doms præmis 62 og 63, at Retten i denne sag fandt, at de priser, der blev anvendt til beregningen af underbuddet, skulle være priserne forhandlet med de uafhængige købere, dvs. de priser, som disse kunne tage i betragtning med henblik på beslutningen om at købe EU-erhvervsgrenens varer eller de pågældende eksporterende producenters varer, og ikke priserne i et mellemliggende led.

252 Det følger af ovenstående betragtninger, at eftersom Kommissionen med henblik på at fastlægge prisen på samme vare fra EU-erhvervsgrenen tog hensyn til salgspriserne fra de salgsenheder, der var forretningsmæssigt forbundet med den største EU-producent, uden at den tog hensyn til Jindal Saws salgsenheders salgspriser for at fastlægge prisen på den pågældende vare fremstillet af sidstnævnte, kan beregningen af prisunderbuddet ikke anses for at være foretaget som en prissammenligning i samme handelsled.

253 Som det fremgår af præmis 239 ovenfor, er en sammenligning af priserne i samme handelsled en betingelse for, at beregningen af prisunderbuddet for den pågældende vare er lovlig. Kommissionens beregning af underbuddet i den anfægtede forordning skal dermed anses for at være i strid med grundforordningens artikel 8, stk. 1.

254 Sagsøgernes anfægtelse af beregningen af prisunderbuddet hvad angår Jindal Saws varer er dermed velbegrundet.

255 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at Kommissionens fejl i beregningen af prisunderbuddet på den pågældende vare hvad angår Jindal Saws varer førte til en hensyntagen til dette prisunderbud, hvoraf betydningen, eller eksistensen, ikke er lovligt godtgjort.

256 I 338. betragtning til den anfægtede forordning fremhævede Kommissionen den vægt, den tillagde eksistensen af et underbud. I 339. og 340. betragtning til denne forordning fastslog Kommissionen, at salget af den pågældende vare til priser, der var væsentligt lavere end EU-erhvervsgrenens priser, henset til et underbud på mere end 30%, dels forklarede en forøgelse af salgsmængde og markedsandel på denne vare, dels den nævnte erhvervsgrens manglende mulighed for at øge sin salgsmængde på EU-markedet til et niveau, der gav mulighed for at sikre bæredygtige fortjenstniveauer. I den nævnte 340. betragtning konstaterede Kommissionen endvidere, at importen til priser, der var væsentligt lavere end denne erhvervsgrens priser, i betydeligt omfang havde presset priserne på EU-markedet, hvilket igen forhindrede de prisstigninger, der ville være forekommet uden

denne import, og den konkluderede, at der var et tidsmæssigt sammenfald mellem denne import til væsentligt lavere priser end EU-erhvervsgrenens priser og det væsentlige tab, som denne erhvervsgren havde lidt.

257 Det fremgår af de ovenfor i præmis 256 nævnte betragtninger til den anfægtede forordning, at underbuddet som beregnet i denne forordning danner grundlag for konklusionen om, at importen af den pågældende vare forårsagede EU-erhvervsgrenens tab. I henhold til grundforordningens artikel 1, stk. 1, og artikel 8, stk. 5, er eksistensen af en årsagsforbindelse mellem subsidieringsimporten og EU-erhvervsgrenens tab en nødvendig betingelse for pålæggelsen af udligningstold.

258 Som sagsøgerne har gjort gældende med dette leds tredje klagepunkt, kan det endvidere ikke udelukkes, at EU-erhvervsgrenens tabsmargen ville blive fastsat til et lavere niveau end subsidieringsmargenen, hvis prisunderbuddet var blevet beregnet korrekt. I dette tilfælde følger det af grundforordningens artikel 15, stk. 1, at udligningstolden således skulle reduceres til en sats, der var tilstrækkelig til at afhjælpe det nævnte tab.

259 Dermed vedrører nærværende anbringende, som skal tiltrædes, de vurderinger, der er det nødvendige grundlag for at pålægge en udligningstold på importen af den pågældende vare fra Jindal Saw, hvorfor denne forordning skal annulleres, for så vidt som den vedrører dette selskab, i overensstemmelse med den ovenfor i præmis 226 nævnte retspraksis, uden at det er fornødent at undersøge det sjette anbringende.

Sagsomkostninger

260 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgernes omkostninger i overensstemmelse med deres påstande herom.

261 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 3, kan Retten træffe afgørelse om, at andre intervenienter end de i denne artikels stk. 1 og 2 nævnte skal bære deres egne omkostninger. Under den foreliggende sags omstændigheder bør det pålægges intervenienten at bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Udvidede Afdeling):

1) **Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/387 af 17. marts 2016 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af rør af duktilt støbejern (også kendt som kuglegrafitstøbejern) med oprindelse i Indien annulleres, for så vidt som den vedrører Jindal Saw Ltd.**

2) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Jindal Saw og Jindal Saw Italia SpA afholdte omkostninger.**

3) **Saint-Gobain Pam bærer sine egne omkostninger.**

Pelikánová Valančius Nihoul

Svenningsen Öberg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. april 2019.

Underskrifter

Indhold

Tvistens baggrund 2

Retsforhandlinger og parternes påstande 4

Retlige bemærkninger 5

Formaliteten vedrørende sagsøgernes bemærkninger af 18. oktober 2017 5

Om realiteten 8

Det andet anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 10 og af retten til forsvar 8

Det syvende anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 30, stk. 4 og 5, og af retten til forsvar 9

Det første anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv) 13

– Det første appelanbringendes første led om anvendelse af et urigtigt retligt kriterium for at konstatere, at der forelå en handling bestående i at »overdrage til eller pålægge«, samt åbenbart urigtige vurderinger 13

– Det første anbringendes andet led om, at der som led i anvendelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 1), litra a), er sket en sammenblanding af begrebet »finansielt bidrag« som omhandlet i denne bestemmelse og begrebet »fordel« som omhandlet i denne artikels stk. 2 20

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 4, stk. 2, litra a) 22

– Det tredje anbringendes første led om, at subsidier vedrørende leveringen af jernmalm ikke har specifik karakter 22

– Det tredje anbringendes andet led om, at subsidier i form af en eksportafgift på jernmalm ikke har specifik karakter 23

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, artikel 6, litra d), og artikel 15, stk. 1 24

– Det fjerde anbringendes første led om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 15, stk. 1, andet afsnit 24

– Det fjerde anbringendes andet led om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 6, litra d), og dermed af samme forordnings artikel 15, stk. 1, tredje afsnit 26

Det femte anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1, 2 og 5, og artikel 15, stk. 1, tredje afsnit 31

Sagsomkostninger 35